

V200 Years of Terrorism USA: Az összes amerikai háborús bűncselekmény, terror és háború átfogó listája

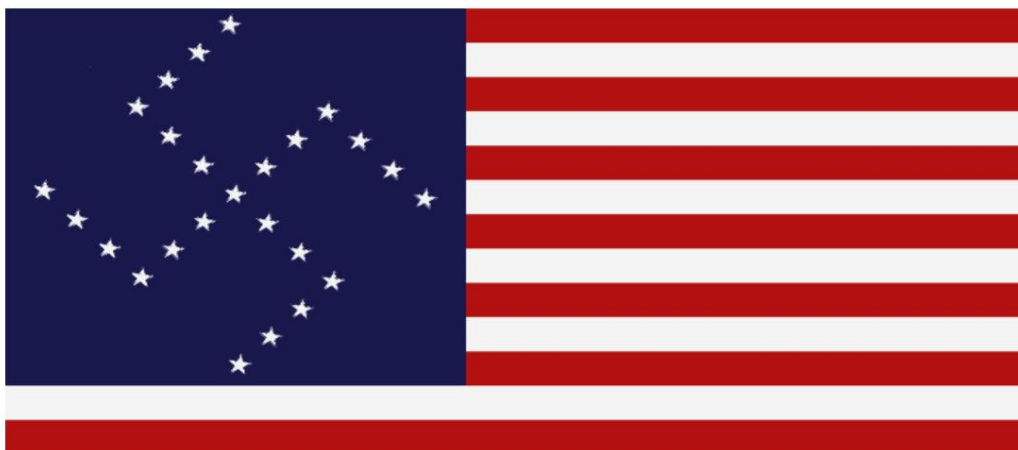
Annak érdekében, hogy megalapozzák és fenntartsák „jogukat” más nemzetek kizsákmányolására, az Egyesült Államok rendszeresen szélsőséges erőszakhoz, különösen katonai erőszakhoz folyamodott. Itt található az ismert fegyveres beavatkozások és egyéb bűncselekmények listája. Természetesen nem teljes, de azt mondhatjuk, hogy valószínűleg nem jobb.

"Néha remegek a hazámért, amikor azt gondolom, hogy Isten igaz." - Thomas Jefferson

„Úgy gondolom, hogy hazájuk polgárainak már az első napon le kell lőniük mindazokat, akik hasznot húznak a háborúból és hozzájárulnak ahhoz.” – Ernest Hemingway Csak az 1661-1774-es években körülbelül egymillió élő rabszolgát importáltak

Afrikából. az Egyesült Államokban, és több mint kilencmillióan haltak meg útközben. A rabszolgák hadműveletből származó bevétele a 18. század közepén számított átlagosan legalább 2 milliárd dollár volt, ami csillagászati összeg akkoriban.

1622 – Az amerikai háborúk az indiánok elleni első támadással kezdődnek 1622-ben Jamestownban, ezt követi az indiánokkal vívott háború (Algonquini) Új-Angliában 1635-1636-ban és az 1675-1676-os háború, amely majdnem Massachusetts városának fele. A további háborúk és összecsapások az indiánokkal egészen 1900-ig folytatódtak. Az amerikaiak mintegy 100 millió indiánt pusztítottak el, ami teljes mértékben népiirtásnak tekinthető, ami messze meghaladja a Hitler által elkövetett tömeges zsidógyilkosságot (4-6 millió áldozat).

1689 és 1763 között négy nagy birodalmi háború zajlott, amelyekben Anglia és észak-amerikai gyarmatai, valamint a francia, spanyol és holland birodalom is érintett. 1641-től 1759-ig 40 zavargás és 18 belső konfliktus volt a telepesek között, közülük öt elérte a felkelés szintjét. A szabadságharc 1776-ban kezdődött és 1783-ban ért véget.

Az 1812-1815-ös Anglia elleni második háború megerősítette a függetlenséget, míg 1622 és 1900 között az indiánokkal vívott 40 háború több millió hold föld megszerzését eredményezte.

1792 – Az amerikaiak az indiánokkal harcolnak Kentuckyért

1796 - Amerikaiak harcolnak az indiánokkal Tennessee-ért

1797 - Lehútik a kapcsolatokat Franciaországgal, miután a Delaware amerikai hajó megtámadta a Croyable polgári hajót; A háborúk 1800-ig tartottak.

1800 – Gabriel Prosser által vezetett rabszolgalázadás Virginiában. Körülbelül ezer embert akasztottak fel, köztük magát Prossert is. Maguk a rabszolgák egyetlen embert sem öltek meg.

1803 – Amerikaiak harcolnak az indiánokkal Ohioért

1803 – Louisiana. 1800-ban egy titkos szerződés értelmében Spanyolország megadja magát az egykori Franciaországnak (amíg

1763-ban) Louisiana francia gyarmat. Ehelyett Napóleon elzárkózította IV. Károly spanyol királyt. átadja unokaöccseit az olasz királyságnak. A francia csapatok nem tudták meghódítani Louisianát, ahol az amerikaiak telepedtek le.

1805 - 1815 - Az Egyesült Államok megvívta az első háborút Afrikában, a Földközi-tenger partján. Abban az időben az Amerikai Köztársaság kereskedői jelentős kereskedelmet folytattak az Oszmán Birodalommal, ahol fontonként körülbelül 3 dollárért vásároltak ópiumot, és 7-10 dollárért eladták Kanton kínai kikötőjének (Kangcsou). Sok ópiumot adtak el Indonéziának és Indiának is. A 19. század első harmadában az Egyesült Államok ugyanazokat a jogokat és kiváltságokat nyerte el az Oszmán Birodalomban a szultántól, mint az európai hatalmak: Nagy-Britannia, Oroszország és Franciaország. Ezt követően az Egyesült Államok harcba lépett Nagy-Britanniával a Földközi-tenger keleti részének ópiumpiacának ellenőrzéséért. Háborúk sorozata után 1815-ben az Egyesült Államok megterhelő szerződéseket kötött az észak-afrikai országokra, és nagy mennyiségű pénzzel látta el kereskedőit. Később, az 1930-as években az Egyesült Államok megpróbálta megszerezni Szirakúzákat bázisként a Nápolyi Királyságtól, bár ezek a követelések nem jártak sikerrel.

1806 – Amerikai invázió kísérlete a Rio Grande-ba, vagyis a Spanyolországhoz tartozó területre. A vezetőt, H. Pike amerikai kapitányt a spanyolok elfogták, és a beavatkozás kudarcot vallott.

1810 – Louisiana kormányzója, Claiborne az Egyesült Államok elnökének parancsára megtámadja Nyugat-Florida spanyol területét. A spanyolok harc nélkül kivonultak, és a területet Amerika kapta.

1811 – Károly rabszolgázadása (a vezetőket a rabszolgák gyakran nem kapták meg, ahogy a kutya sem). 500 rabszolga ment New Orleansba, és útközben másokat is kiszabadított. Az amerikai csapatok a felkelés szinte minden résztvevőjét megölték vagy később felakasztották.

1812 - 1814 - Háború Angliával. Kanada inváziója. (További oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/1812anglija.htm>) "Ég a vágytól, hogy ne csak Floridához csatlakozzunk délen, hanem Kanadához (felső és alsó) is országunk északi részén" - mondta Felix Grundy, a képviselőház tagja. "A világ Teremtője a Mexikói-öböl déli részén, északon pedig az örök hideg birodalmában határozta meg határainkat" - mondta Harper másik szenátor. Nem sokkal a hatalmas angol flotta érkezése után a jenkik kénytelenek voltak elhagyni Kanadát. 1814-ben Angliának sikerült lerombolnia számos kormányzati épületet Washington DC-ben.

1812 – Madison amerikai elnök utasítja George Matthews tábornokot, hogy foglalja el a spanyol Florida egy részét – Amelia-szigetet és néhány más területet. Matthews példátlan kegyetlenségről tett tanúbizonyságot, amikor az elnök megpróbálta tagadni a bűnrészességet.

1813 – Az amerikai csapatok harc nélkül elfoglalják a Spanyol-öblöt, a spanyol csapatok megadják magukat. Ráadásul az amerikaiak megszállták a márkot, a megszállás 1814-ig tartott.

1814 – Andrew Jackson amerikai tábornok lerohanja a spanyolországi Floridát, elfoglalva Pensacolát.

1816 – Az amerikai csapatok megtámadják a spanyolországi floridai Fort Nicholst. Az erőd nem is a spanyoloké volt, hanem a megszökött szláv rabszolgáké és indiánoké, akiket 270-en öltek meg.

1817 – 1819 – Az Egyesült Államok tárgyalásokat kezd a számos gyarmat elvesztése miatt meggyengült Spanyolországgal Kelet-Florida megvásárlásáról. 1818. január 6-án a hatalmas ültetvényekkel rendelkező Andrew Jackson tábornok James Monroe elnöknek írt levelében javaslatot nyújtott be Florida meghódítására, és megígérte, hogy 60 napon belül végrehajtja azt. Hamarosan, anélkül, hogy megvárták volna a Spanyolországgal folytatott tárgyalások befejezését, és az ő beleegyezése nélkül, az amerikai erők Jackson tábornok vezetésével átlépték az Egyesült Államok déli határát, és elfoglalták Floridát. A floridai invázió ürügye a szemínol indián törzs üldözése volt, amely menedéket nyújtott az ültetvényekről menekülő fekete rabszolgáknak (két szemínol indián vezető, Jackson tábornok megtevesztette és egy amerikai ágyús csónakhoz csalta őket, amikor kitűzték az angol zászlót, majd brutálisan végrehajtott). Az amerikai invázió valódi oka az volt, hogy az Egyesült Államok déli részének floridai ültetvényesei elfoglalták a termékeny földet, amelyet 1819 januárjában a kongresszusi vitában feloldottak a Johnson katonai bizottsági képviselőjének a floridai háborúról szóló jelentésében.

1824 – David Porter vezetésével kétszáz amerikai megszállja Puerto Ricó-i Fajardo városát. Az ok az volt, hogy valaki nem sokkal korábban megsértett egy amerikai tisztet ott. A város vezetői kénytelenek voltak hivatalosan bocsánatot kérni lakóik helytelen magatartásáért.

1824 – Amerikai csapatok partraszállása Kubában, amely akkoriban spanyol gyarmat volt.

1831 – Nat Turner pap vezette rabszolgafelkelés Virginiában. 80 rabszolga ölte meg rabszolgáit és családtagjait (60 fő), majd a felkelést leverték. Ezenkívül a rabszolgatartók "megelőző csapás" mellett döntöttek, hogy megakadályozzák az újabb felkelést, és ártatlan rabszolgák százait öljék meg a környező régiókban.

1833 – Invázió Argentínába, ahol felkelés zajlott.

1835 – Mexikó. A Mexikó elfoglalására törekvő Egyesült Államok kihasználta az instabil politikai helyzetet. Texas gyarmatosítása után, az 1920-as évek elején, 1835-ben kitört a texasi gyarmatosítók felkelése, amely hamarosan Texas és Mexikó elválasztásához és a „függetlenség” kikiáltásához vezetett.

1835 – Invázió Peruba, ahol akkoriban erős nyugtalanság tört ki.

1836 – Újabb invázió Peru ellen.

1840 – A Fidzsi-szigetek amerikai inváziója több falut elpusztít.

1841 – Egy amerikai meggyilkolása után a Drummond-szigeten (akkori nevén Upolu) az amerikaiak sok falut elpusztítottak ott.

1842 – Egyedülálló eset. Néhány T. Jones rájött, hogy Amerika háborúban áll Mexikóval, és csapataival megtámadta a kaliforniai Monterey-félszigetet. Miután megtudta, hogy a háború valójában nem folyik, visszavonult.

1843 – Az Egyesült Államok megtámadja Kínát.

1844 – Újabb kínai invázió, az antiimperialista felkelés leverése.

1846 – A mexikóiakat sérti Texas elvesztése, amelynek lakói 1845-ben úgy döntöttek, hogy csatlakoznak az Egyesült Államokhoz. A határviták és a pénzügyi nézeteltérések fokozták a feszültséget. Sok amerikai úgy gondolta, hogy az Egyesült Államoknak az a „sorsa”, hogy átnyúljon a kontinensen az Atlanti-óceántól a Csendes-óceánig. Mivel Mexikó nem akarta eladni a területet, néhány amerikai tisztviselő meg akarta hódítani. James K. Polk amerikai elnök csapatokat küldött Texasba 1846 tavaszán. A következő két évben a harcok Mexikóban, Texasban, Kaliforniában és Új-Mexikóban zajlottak.

Az amerikai hadsereg jobban képzett volt, több új fegyverrel és hatékonyabb vezetéssel rendelkezett, így Mexikó vereséget szenvedett. 1847 elején Kalifornia az Egyesült Államok ellenőrzése alatt állt. Szeptemberben Mexikóvárost amerikai katonai támadások sújtották. 1848. február 2-án az Egyesült Államok és Mexikó békeszerződést írt alá. Ebben a megállapodásban Mexikó megállapodott az Egyesült Államokkal, hogy 500 000 négyzetmérföldnyi területet ad el az orosz 15-
[nek itt: http://www.usinfo.ru/1846california.htm](http://www.usinfo.ru/1846california.htm) száma millió dollárt. (Több v

1846 – Agresszió Új Granada (Kolumbia) ellen.

1849 – Az Egyesült Államok haditengerészete megérkezik Szmirna közelébe, hogy kényszerítse az osztrák kormányt egy letartóztatott amerikai szabadon bocsátására.

1849 – Indokína ágyúzása.

1851 – Amerikai csapatok partra szállnak Johann's Islanden, hogy megbüntesse a helyi kormányt egy amerikai hajóskapitány letartóztatásáért.

1852 – Az Egyesült Államok megtámadja Argentínát a népi zavargások idején.

1852 – Japán. Égei-tengeri megállapodások – Egyenlőtlen szerződések, amelyeket 1854-1858 között kötött az Egyesült Államok és más hatalmak Japánnal az Ansei időszakban [Komei császár uralkodásának (1854-1860) teljes hivatalos neve]. Ezek a megállapodások véget vetettek Japán több mint két évszázados elszigetelődésének a külvilágtól. 1852-ben az amerikai kormány M. Perry századot küldött Japánba, amely fenyegetéssel 1854. március 31-én Kanagawában megkötötte az első amerikai-japán szerződést, amely jog nélkül megnyitotta Shimoda és Hakodate kikötőit az amerikai hajók előtt. kereskedni. 1854. október 14-én Japán Angliával, 1855. február 7-én pedig Oroszországgal írt alá hasonló megállapodást. amerikai főkonzul, T.

Harris, aki 1856-ban fenyegetéssel és zsarolással érkezett Japánba, 1857. június 17-én új, jövedelmező szerződést kötött az Egyesült Államoknak, majd egy évvel később, 1858. július 29-én új rabszolgát kötött.

kereskedelmi megállapodások Japán számára. Az amerikai-japán kereskedelmi egyezmény mintájára 1858-ban megállapodást írtak alá Oroszországgal (1858. augusztus 19.), Nagy-Britanniával (1858. augusztus 26.) és Franciaországgal (1858. október 9.). Az ékei-tengeri megállapodások lehetővé tették a Japánnal folytatott külkereskedelem szabad kereskedelmét és a világkereskedelembé való integrálását azáltal, hogy lehetővé tették a külföldiek számára az extraterritorialitást és a konzuli joghatóságot, megfosztották Japánt a vámautonómiától és alacsony behozatali vámokat vetettek.

1853 - 1856 - Angol-amerikai invázió Kínában, ahol fegyveres konfliktusokkal kedvező kereskedelmi feltételeket nyertek. (További információ oroszul [itt: http://www.usinfo.ru/c4.files/tajpinskiyevostanie.htm](http://www.usinfo.ru/c4.files/tajpinskiyevostanie.htm))

1853 – Argentína és Nicaragua inváziója a polgári zavargások során.

1853 – Egy amerikai katonai hajó érkezik Japánba, hogy kényszerítse kikötőit a nemzetközi kereskedelem előtt.

1854 – Az amerikaiak elpusztítják San Juan del Norte (Greytown) nicaraguai városát, bosszút állva egy amerikai sértésért.

1854 – Az Egyesült Államok megpróbálja meghódítani a Hawaii-szigeteket. A Tigris-sziget meghódítása a Panama-nyakban. 1855 – William Walker vezette amerikai csapat megszállja Nicaraguát. Kormányának támogatásával 1856-ban

Nicaragua elnökévé nyilvánította magát. Az amerikai kalandor arra törekedett, hogy Közép-Amerikát az Egyesült Államokhoz csatolja, és az amerikai ültetvényesek rabszolgabázisává alakítsa. Guatemala, El Salvador és Honduras Egyesült Hadserege azonban kiutasította Walkert Nicaraguából. Később Hondurasban elfogták és kivégezték.

1855 – Az amerikaiak megszállják a Fidzsi-szigeteket és Uruguayt.

1856 – Panama inváziója. Tekintettel a panamai nyak óriási szerepére, az Egyesült Királyság és az Egyesült Államok az irányításért, de legalábbis az irányításért küzdött. Nagy-Britannia, amely számos szigetet birtokolt a karibi térségben, valamint a Mosquito Coast egy részét, igyekezett megőrizni befolyását Közép-Amerikában. 1846-ban az Egyesült Államok baráti, kereskedelmi és hajózási szerződést kötött az új Granadán, amelyben vállalta, hogy garantálja Új-Granada szuverenitását Panama nyakán, miközben egyenlő jogokat szerez a nyakon átívelő útvonalak használatára, valamint koncessziót az építkezésre. egy vasút át rajta. Az 1855-ben elkészült vasút megerősítette az amerikai befolyást a panamai nyakban. Az 1846-os szerződés révén az Egyesült Államok szisztematikusan beavatkozott New Granada belügyeibe, és többször is közvetlen katonai beavatkozáshoz folyamodott (1856, 1860 stb.). Az Egyesült Államok és Nagy-Britannia közötti szerződések – a Claytoni Bulwer-i Szerződés (1850) és a Haye-Paunspot-szerződés (1901) – tovább erősítették az Egyesült Államok pozícióját Új-Granadában.

1857 – Két invázió Nicaraguában.

1858 – Beavatkozás a Fidzsi-szigeteken, ahol elnyomó műveletet hajtanak végre két amerikai meggyilkolására.

1858 – Uruguay inváziója. 1859

– Támadás a japán Taku-erőd ellen.

1859 – Angola megszállása a polgári zavargások során.

1860 – Panama inváziója.

1861 - 1865 - Polgárháború. Mississippi, Florida, Alabama, Georgia, Louisiana, Texas, Virginia, Tennessee és Észak-Karolina elszakadt az állam többi részétől, és független államnak nyilvánították magukat. Észak támadni fog, mintha ki akarná szabadítani a rabszolgákat. Valójában, mint mindig, most is a pénzről volt szó – alapvetően az Angliával folytatott kereskedelem feltételeiről vitakoztak. Emellett olyan erőket találtak, amelyek megakadályozzák az ország szétesését több kicsi, de nagyon szeparatista gyarmatra.

1862 – Az összes zsidó kiutasítása Tennessee-ből vagyonelekobzással.

1863 – Expedíció Shimonosekibe (Japán), ahol az amerikai zászlót "sértik".

1864 – Katonai expedíció Japánba a kedvező üzleti feltételek elérése érdekében.

1865 – Paraguay. Uruguay az Egyesült Államok, Nagy-Britannia, Franciaország stb. korlátlan katonai segítségével megszállta Paragwayt, és elpusztította az akkori gazdag ország lakosságának 85%-át. Paraguay azóta sem tért magához. A szörnyű mészárlást nyíltan a Rothschild International Banking House fedezte, amely szorosan kötődik a híres brit "Baring Brothers" bankhoz és más pénzintézetekhez, ahol a Rothschildok hagyományosan vezető szerepet játszottak.

A népi társaság különleges cinizmusa hozzáteszi, hogy a paraguayi nép diktatúra alóli felszabadítása és a demokrácia helyreállítása az országban zajlott. Az állam a fele terület elvesztése és kivérzése után szegény angol-amerikai félgymattá vált, ahol ma az egyik legalacsonyabb életszínvonal, virágzó drogmaffia, hatalmas külső adósság, rendőrterror és hivatali korrupció.

Elvették a földet a parasztoktól, és a birtokosok egy csoportjának adták, akik megjelentek a megszállók égisze alatt. Ezt követően megalakították a "Colorado" pártot, amely a mai napig irányítja az országot a dollár és Uncle Sam érdekében. A demokrácia győzött. (További oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/1865paragvaj.htm>)

1865 – Csapatok bevonulása Panamába a puccs idején.

1866 – Provokáló támadás Mexikó ellen.

1866 – Bűnügyi expedíció Kínába az amerikai konzul elleni támadás miatt.

1867 – Expedíció Kínába több amerikai tengerész meggyilkolása miatt. 1867 – Támadás a Midway-szigeteken.

1868 – A japán polgárháború alatt többszörös invázió Japánban.

1868 – Uruguay és Kolumbia inváziója.

1874 – Kína és Hawaii inváziója.

1876 - Mexikó megszállása.

1878 – Támadás Szamoa szigetei ellen.

1882 – Egyiptom megszállása.

1888 – Támadás Korea ellen.

1889 – Expedíció Hawaiiira.

1890 – Csapatalapítás Haitin.

1890 – Argentína. Csapatok felállítása Buenos Aires érdekeinek védelmére.

1891 – Chile. Az amerikai csapatok összecsapásai a felkelőkkel.

1891 – Haiti. A feketemunkás-felkelés leverése az amerikai adatok szerint az USA-hoz tartozó Navassa-szigeten.

1893 – Hawaii csapatok bevonulása, Kína inváziója.

1894 – Nicaragua. Egy hónap leforgása alatt a csapatok elfoglalják a kékmezőket.

1894 - 1896 - Korea megszállása. 1894 -

1895 - Kína. Az amerikai csapatok részt vesznek a kínai-japán háborúban.

1895 – Panama. Az amerikai csapatok behatolnak a kolumbiai tartományba.

1896 – Nicaragua. Az amerikai csapatok megtámadták

Korinthoszt. 1898 – spanyol-amerikai háború. (tovább oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/1898isp.htm>)

Az amerikai csapatok meghódítják a Fülöp-szigeteket Spanyolország közelében, 600 000 filippínót öltek meg. William McKinley amerikai elnök azt mondta, Isten megparancsolta neki, hogy hódítsa meg a Fülöp-szigeteket, térítse át népét a keresztény hitre, és hozza be őket a civilizációba. McKinley azt mondta, hogy Istennel beszélt, miközben éjfélkor átsétált a Fehér Ház egyik folyosóján. Egy érdekes ok, amellyel Amerika provokálta ezt a háborút: 1898. február 15-én robbanás történt a "Maine" csatahajón, amely elsüllyedt, és a legénység 266 tagját megölte. Az amerikai kormány azonnal Spanyolországot hibáztatja. 100 év után a hajót felemelték az aljáról, és kiderült, hogy a hajót belülről robbantották fel. Lehetséges, hogy

Amerika úgy döntött, hogy nem várja meg a lehetőséget, hogy megtámadja Spanyolországot, és úgy döntött, hogy több száz élet feláldozásával felgyorsítja az eseményeket. Kubát Spanyolország közelében meghódították, és még mindig van ott egy amerikai katonai bázis. Ugyanaz, ahol a híres guantánamói terroristák hírhedt kínzókamrája található. 1898. június 22. - A spanyol-amerikai háború idején amerikai katonák szálltak partra Kubában, kubai gerillák támogatásával, akik 1895 óta harcoltak a spanyol gyarmatosítókkal. 1898 decemberében az amerikai erők "békítő" hadműveletbe kezdtek a kubai felkelők ellen, akik nem akarták letenni a fegyvereiket. 1901. május 20-án megszűnt az Egyesült Államok katonai parancsnoksága Kubában. Az amerikai csapatok azonban a szigeten maradnak. Új alkotmányt fogadnak el Kubában, amely szerint az Egyesült Államoknak különleges jogai vannak ebben az országban. Valójában (további információ itt: <http://www.usinfo.ru/kubaprotektorat.htm>). A gazdag rétegek segítségével az Egyesült Államokból származó tőke aktívan bekerül a kubai gazdaságba. 1901 decemberében tartották az első elnökválasztást, amelyen az USA uralkodói köréhez tartozó T. Estelina Palma lett az elnök. 1902 május 20-án hivatalosan is leigazgatták a Kubai zászlót (az amerikai zászló helyett), és megkezdődött az amerikai csapatok evakuálása. Amerika fenntartotta magának a jogot, hogy beavatkozzon Kuba belügyeibe.

1898 – Spanyolország meghódítja Puerto Ricót és Guamot.

1898 – Az amerikai csapatok megtámadják a nicaraguai San Juan del Sur kikötőt.

1898 – Hawaii. A sziget elfoglalása amerikai csapatok által.

1899 - 1901 - Amerikai-Fülöp-szigeteki háború (további információ itt: <http://www.usinfo.ru/1898filip.htm>)

1899 – Nicaragua. Az amerikai csapatok megtámadják Bluefields kikötőjét.

1901 – Csapatokat küldenek Kolumbiába.

1902 – Panama inváziója.

1903 – Az Egyesült Államok hadihajókat küld Panama nyakába, hogy elszigetelje a kolumbiai hadsereget. A Panamai Köztársaság politikai függetlenségét november 3-án nyilvánították ki. Ugyanebben a hónapban a szó szerint az Egyesült Államoktól függő Panama kénytelen volt aláírni az Egyesült Államokkal kötött megállapodást, amelynek értelmében a csatorna építésének területét véglegesen az Egyesült Államok használatába bocsátották. Az államok képesek voltak csatornát építeni, majd üzemeltetni, fegyveres erőkkel, stb. 1904-ben elfogadták a panamai alkotmányt, az Egyesült Államok megkapta a jogot, hogy csapatokat partra szálljon az ország bármely részében, amit a Az amerikai kormány elnyomja az imperialista beszédeket. Az 1908-as, 1912-es és 1918-as elnökválasztást amerikai katonák felügyelete alatt tartották.

1903 – Honduras, Dominikai Köztársaság és Szíria megszállása.

1904 – Csapatküldés Koreába, Marokkóba és a Dominikai Köztársaságba.

1904 - 1905 - Amerikai csapatok beavatkoznak az orosz-japán háborúba.

1905 – Amerikai csapatok beavatkoznak a hondurasi forradalomba.

1905 – Csapatokat küldenek Mexikóba (segít Porfirio Diaz diktátornak a felkelés leverésében).

1905 – Csapatokat küld Koreába.

1906 – Invázió a Fülöp-szigetekre, a felszabadító mozgalom leverése.

1906 - 1909 - Az amerikai csapatok Kubában tartózkodnak a választások idején. 1906-ban a liberálisok lázadása támadt az E. Palma elnök kormánya által elkövetett igazságtalanság ellen. Palma csapatok küldését kéri az Egyesült Államoktól, de az amerikai kormány közvetítőt küld Kubába. E. Palma elnök lemondását követően az Egyesült Államok bejelentette, hogy ideiglenes kormányt alakítanak az országban, amely a rend helyreállításáig marad hatalmon. 1906. február 10. – A liberálisok nyerik a választást.

H. Gomest választották Kuba elnökévé.

1907 – Az amerikai csapatok megerősítik a „dollárdiplomácia” protektorátust Nicaraguában.

1907 – Amerikai csapatok beavatkoznak a forradalomba a Dominikai Köztársaságban.

1907 – Amerikai csapatok részt vesznek a hondurasi és nicaraguai háborúban.

1908 – Az amerikai csapatok Panamában tartózkodnak a választások idején.

1910 – Nicaragua. Az amerikai csapatok megtámadják Corinto és Bluefields kikötőjét. Az Egyesült Államok csapatokat küldött Nicaraguába, és kormányellenes összeesküvést szervezett (1909), ami után Zelaya kénytelen volt elmenekülni az országból. 1910-ben megalakult az Amerika-barát tábornokok junta: X. Estrada, E. Chamorro és az A. Diaz amerikai bányavállalat alkalmazottja. Ugyanebben az évben az Estrada elnöke lett, de később A. Diaz váltotta fel, akit amerikai csapatok támogattak (további információ : <http://www.usinfo.ru/19091912nicaragua.htm>).

1911 – Az amerikaiak leszállnak Hondurasba, hogy támogassák a Manuel Bonilyo volt elnök által vezetett felkelést a törvényesen megválasztott Miguel Davillo elnök ellen.

1911 – Az Amerika-ellenes felkelés leverése a Fülöp-szigeteken.

1911 – A csapatok bevonulása Kínába.

1912 – Az amerikai csapatok bevonulnak a kubai Havannába. (További oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/1912kuba.htm>)

1912 – Az amerikai csapatok Panamában tartózkodnak a választások idején.

1912 – Az amerikai csapatok megtámadják Hondurast.

1912 - 1933 - Nicaragua megszállása, állandó harc a gerillákkal. Nicaragua a "United Fruit Company" és más amerikai vállalatok monopóliumgyarmatává vált. 1914-ben Washingtonban megállapodást írtak alá, amely szerint az Egyesült Államoknak joga volt óceáni csatornát építeni Nicaraguában. 1917-ben E. Chamorro elnök lett, aki számos új megállapodást kötött az Egyesült Államokkal, ami az ország még nagyobb rabszolgasorba kerüléséhez vezetett. (További információ oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/1912nicaragua.htm>)

1914 – Amerikai csapatok bevonulnak a Dominikai Köztársaságba, és a lázadókkal harcolnak Santa Domingoért.

1914 - 1918 - Mexikói inváziók sorozata. 1910-ben Francisco Pancho Villa és Emiliano Zapata erős parasztmozgalma indult az USA és Anglia bábja, Porfirio Diaz diktátor ellen. 1911-ben Diaz elmenekült az országból, és a liberális Francisco Madero váltotta. De ő sem felelt meg az amerikaiaknak, és 1913-ban ismét Victoriano Huerta Amerika-barát tábornok megdöntötte Maderót és megölte. Zapata és Villa nyomultak, és 1914 végén elfoglalták a fővárost, Mexikóvárost. A Huert Junta összeomlott, és az Egyesült Államok közvetlen beavatkozásba lépett. Amerikai katonák már 1914 áprilisában partra szálltak a mexikói Veracruz kikötőben, és októberig ott maradtak. Eközben egy tapasztalt politikus és földbirtokos, V. Carranza lett Mexikó elnöke. Legyőzte Villát, de szembelyezkedett az Egyesült Államok imperialista politikájával, és megígérte, hogy földreformot hajt végre. 1916 márciusában az amerikai hadsereg Pershing vezetése alatt átlépte a mexikói határt, de ez nem éppen egy séta a rózsakertben. PA Villa és Zapata kormánykatonái és gerillahadseregei átmenetileg megfeledeztek a polgári zavargásokról és egyesültek Pershing ellen, és kiutasították őt az országból. (További oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/19101917mexika.htm>)

1914 - 1934 - Haiti. Amerika számos felkelés után telepíti csapatait, a megszállás 19 évig tart. (További oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/19141934gaiti.htm>)

1916 - 1924 - a Dominikai Köztársaság 8 éves megszállása. (További oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/19161924dominikanskajarka.htm>)

1917 - 1933 - Kuba katonai megszállása, gazdasági protektorátus. 1917 - 1918 - Részvétel

az első világháborúban. Amerika eleinte "megőrizte a semlegességét", azaz csillagászati összegeket adott el fegyvereket, és fékezhetetlenül meggazdagodott, csak 1917-ben lépett be a háborúba, azaz végül csak 40 ezer embert veszített (az oroszokat pl. - 200 ezret), de a háború után a legnagyobb nyertes. Mint tudjuk, pontosan ugyanezt harcolta a második világháborúban. Az Egyesült Államok az első világháború idején azért harcolt Európában, hogy megváltoztassa a „játékszabályokat”, nem azért, hogy „nagyobb esélyegyenlőséget” biztosítson, hanem azért, hogy a jövőben biztosítsa az abszolút egyenlőtlenséget az Egyesült Államok javára. Amerika nem Európa miatt jött Európába, hanem Amerika érdekei miatt.

A tengerentúli főváros tervezte ezt a háborút és megnyerte. A háború után különféle machinációk révén

a többi szövetségesnek sikerült Németországot rabszolgáskorba ejteni, ami abszolút káoszba hozta a háború sújtotta országot, ahol megszületett a fasizmus. Egyébként a fasizmus is Amerika aktív közreműködésével fejlődött ki, ami a második világháború végéig segítette. Az Egyesült Államokon kívüli államok a háború után nemzetközi pénzügyi csoportokkal és monopóliumokkal szemben adósodtak el, ahol már az amerikai tőke játszott az első, de nem az egyetlen hegedűt. Amire az Egyesült Államok 1919-ben és 1929-ben Párizsban is törekedett. Az államok nem mandátumokat és gyarmatokat biztosítottak, hanem jogot és képességet, hogy irányítsák a világ helyzetét, ahogy ők vagy az amerikai főváros. Természetesen nem minden terv valósult meg, és a legnagyobb és legfájdalmasabb hiba a független Szovjet-Oroszország volt a polgári függő Oroszország helyett. Eddig kellett várni, de Európa többi része "lényegében jenkai monopólium volt, meg mi". Egyre több a bizonyíték, hogy az Egyesült Államok és Nagy-Britannia az első világháború kitörésének fő bűnösei. Erről bővebben itt olvashat oroszul: <http://www.usinfo.ru/stravit.htm>.

1917 – Az amerikai mágnások szeretik finanszírozni az oroszországi szocialista forradalmat, és remélik, hogy az polgárháborút, káoszt és az ország teljes felszámolását fogja provokálni. Emlékezzünk vissza, hogy Oroszország ugyanakkor részt vett az első világháborúban, ami tovább rontotta a helyzetet. Íme a szponzorok konkrét nevei: Jacob Schiff, Felix és Paul Wartburg, Otto Kahn, Mortimer Schiff, Guggenheim, Isaac Seligman. Amikor a polgárháború valóban elkezdődött, az amerikaiak megindították erőiket, hogy meggyorsítsák az oroszok megsemmisítését. Különösen nagy reményeket fűztek Trockijhoz, ezért nagyon dühösek lettek, amikor Sztálin felismerte a terveit, és eltávolította az ellenséget. Az 1917-es forradalom után Woodrow Wilson amerikai elnök a következőképpen vázolta fel az Egyesült Államok Oroszországgal kapcsolatos politikáját: A Fehér Gárda egész oroszországi kormányának meg kell kapnia a Szentháromság segítségét és elismerését. A Kaukázus része a Török Birodalom problémájának, Közép-Ázsiának az angolszászok protektorátusává kell válnia, Szibériának külön kormánya, Nagy-Oroszországnak pedig új (azaz nem szovjet) kormánya. A "Vörös" tenger felett aratott győzelem után Wilson azt tervezte, hogy a Keresztény Fiatalok Szövetségétől csapatokat küld Oroszországba "az orosz nép erkölcsi nevelésére és irányítására". 1918-ban amerikai csapatok vonultak be Vlagyivosztokba, és csak 1922-ben űzték ki őket teljesen orosz területről. Ezenkívül 1917. december 23-án a francia Clemenceau, Pichon és Foch, valamint az angol Lords Milner és Cecil titkos szerződést kötött a befolyási övezetek felosztásáról. Oroszországban: Kaukázus, Kuban és Don Angliában és Besszarábia Franciaországban, Ukrajnában és a Krímben. Az Egyesült Államok hivatalosan nem vett részt az egyezményben, pedig valójában az összes szálát birtokolta, és különösen Szibériát és a Távol-Keletet követelte... Az orosz állam azon a térképen csak a Közép-Oroszországi Felföldön volt. A Baltikum, Fehéroroszország, Ukrajna, a Kaukázus, Szibéria és Közép-Ázsia azon a térképen „független”, „független” államok voltak. Erre a tervre még néhány évtizedet várni kellett. (További információ oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/1917rossija.htm>.)

1918 - 1922 - Beavatkozás Oroszországban. Összesen 14 ország vett részt. Az amerikaiak sok orosz aranytartalékot tulajdonítottak el, amikor Kolchak admirálishoz vitték őket fegyverszállítási ígéret miatt. Ígéretüket azonban nem tartották be. Ez az arany mentette meg őket a nagy gazdasági világválság idején, amikor a kormány úgy döntött, hogy civil szolgálatot alkalmazva kezeli a hatalmas munkanélküliséget. Hatalmas összegre volt szükség ennek a nem tervezett munkának a kifizetéséhez, és akkor az ellopott arany nem érte meg az elvesztett aranyat. Ez erről itt: <http://jinezprawy.blogspot.cz/2012/08/teorie-o-vzniku-banky-geschoslovenskych.html>)

Fotógaléria itt: <http://www.usinfo.ru/c4.files/1917russiagallery.htm>.

1918-1920 - Panama. A választások után katonákat küldenek az országba a zavargások csillapítására.

1919 – Costa Rica. Felkelés Tinoco elnök rezsimje ellen. Az Egyesült Államok nyomására Tinoco lemondott, de a zavargások az országban nem szűntek meg. Az amerikai csapatok partra szálltak, hogy "védjék az amerikai érdekeket". D. Garciát választották elnöknek. Az ország demokratikus rendszere helyreállt.

1919 – amerikai csapatok harcolnak az olasz oldalon a szerbek ellen Dalmáciában.

1919 – Az amerikai csapatok Hondurasban tartózkodnak a választások idején.

1920 – Guatemala. Két hetes beavatkozás.

1921 – Az Egyesült Államok támogatja a lázadókat, akik a guatemalai elnök, Carlos Herrera megbuktatásáért küzdöttek a United Fruit Company javára.

1922 – Beavatkozás Törökországban.

1922 - 1927 - Amerikai erők Kínában a népfelkelés idején.

1924-1925 - Honduras. A katonák megrohamozták az országot a választások alatt.

1925 – Panama. Az amerikai erők feloszlatták az általános sztrájkot.

1926 – Nicaragua. Invázió. (További oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/19261933nikaragua.htm>)

1927 - 1934 - Kína-szerre vannak amerikai katonák.

1932 – El Salvador inváziója a tenger felől. Akkoriban lázadás volt. 1936 – Spanyolország.

A katonák bemutatása a polgárháború idején.

1937 – Egy katonai összecsapás Japánnal.

1937 – Nicaragua. Az amerikai csapatok segítségével Somoza hatalomra került, amikor megdöntötte Hamid Sacas törvényes kormányát. Somoza diktátor volt, és családja irányította az országot a következő 40 évben.

1939 – A csapatok bevonulása Kínába.

1941 – Jugoszlávia. Az angol-amerikai titkosszolgálatok 1941. március 26-ról 27-re virradó éjszakai puccsa a puccs eredményeként megdöntötte a Cvetkovic-Matchek kormányt.

1941-1945 - Míg a szovjet csapatok a náci hadsereggel harcoltak, az amerikaiak és a britek azt tették, amit általában: terrort. Szisztematikusan megsemmisítették Németország polgári lakosságát, megmutatva, hogy semmivel sem jobbak a náciaknál. Ezt a levegőből szőnyegbombázták a háborúhoz és a háborús termeléshez semmi közük sincs: Drezda, Hamburg. Egy éjszaka alatt hozzávetőleg 120-250 ezer civilt öltek meg Drezdában, többségük menekült volt. (A Lend Lease-ről itt olvashatsz oroszul: <http://www.usinfo.ru/lendlease.htm>.) Röviden: 1) A Szovjetunió csak 1943-ban kezdett el segíteni, azelőtt a támogatás csak szimbolikus volt, 2) a támogatás összege kicsi volt és hatalmas áron (még mindig fizet), ugyanakkor itt kémskedtek orosz után: <http://www.usinfo.ru/lendleashespiony.htm>) és 3) ugyanakkor Amerika titokban segített a náciokról, bár erről most direkt nem esik szó (oroszul pl. itt: <http://www.usinfo.ru/ibm.htm> és itt: <http://www.usinfo.ru/fashysty.htm>). Az üzlet az üzlet.

Tudom

nak nek

míg

(bővebben itt

Mellesleg Bush nagyapja, Prescott Bush közvetlenül érintett volt. Általánosságban elmondható, hogy az Egyesült Államok bűnei a második világháború alatt felbecsülhetetlenek. Támogatták például a rendkívül erőszakos horvát fasisztákat, akik aztán aktívan részt vettek a szovjetellenes harcban.

Mintha véletlenül szovjet katonákra támadtak volna, abban a reményben, hogy tűzerejükkel megfélemlítik őket. Megállapodtak Hitlerrel abban, hogy a szovjetek elleni harcban a maximális létszámú katonát vetették be, és az amerikaiak győztesen meneteltek városról városra anélkül, hogy ellenállásba ütköztek volna. Csak ezután forgattak hősi filmeket, amelyek a szovjet katonák hőstetteinek tulajdonították magukat. Az egyik legszörnyűbb bűncselekmény természetesen az embertelen emberkísérletek titkos szponzorálása amerikai alapok által a náci koncentrációs táborokban. A pénzügyi támogatás miatt Amerika korlátlanul hozzáférhetett a kutatási eredményekhez. A háború után az összes német és japán szakértőt áthelyezték az Egyesült Államokba, ahol folytatták kutatásaikat a foglyok, idősotthonok lakói, bevándorlók, latin-amerikai emberek stb.

1945 – Két atombombát dobtak le a kimerült Japánra (további információ oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/c3.files/2mirovaja3.htm>), amely mintegy 200 000 (más források szerint 0,5 millió) ember, főként nők és gyermekek halálát okozta. Nem igaz az a széles körben elterjedt feltételezés, hogy a bombákat azért dobták le, hogy megmentse az amerikaiak életét. A bombákat azért dobták le, hogy megfélemlítsék az új ellenséget, Sztálint, amikor Japán már a megadásról próbált tárgyalni.

A második világháború vezetői, köztük Dwight D. Eisenhower, Chester Nimitz és Curtis Lemay, mindannyian helytelenítették az atombombák használatát egy legyőzött ellenség ellen.

Ráadásul a bombákat az 1907-es Hágai Egyezmény tilalma ellenére is ledobták – "nincs mentség a korlátlan pusztításra vagy a civilek és polgári objektumok elleni támadásokra, mint olyanokra."

Nagaszaki haditengerészeti bázis volt... Japán amerikai csapatok általi megszállása után 10 millió ember halt éhen. Szokás szerint az amerikaiak is teljes mértékben bebizonyították "civilitásukat": jó hagyomány, hogy halott japánok csontjaiból és egyéb testrészeiből készült "ajándéktárgyakat" viselnek.

1945 - 1991 - Szovjetunió. (Oroszul bővebben itt: <http://www.usinfo.ru/sssrindex.htm>.) Természetesen minden szovjetellenes szabotázs, terrorcselekmény, provokáció nem említhető. Külön említést érdemel az angol-amerikai "Elképzelhetetlen" terve, amelyet néhány éve feloldottak, és nem keltett érdeklődést a "demokratikus" médiában. Ez nem meglepő, hiszen a terv az volt, hogy már 1945 nyarán közös fasiszta, brit és amerikai csapatokkal megtámadják a Szovjetuniót. Melyik demokrata meri ezt kijelenteni? Az elfogott németek nem fegyverezték le a szovjet „szövetségeseket”, senki sem oszlatta fel a hadsereget, a háborús bűnösöket nem büntették meg. Ellenkezőleg, a nácik egy százezres seregbe gyűltek össze, és csak a villámháború megismétlésére vártak.

Szerencsére Sztálinnak sikerült megmozgatnia a szovjet csapatokat, és így semlegesítette az amerikai-fasisztákat, akik nem mertek "demokratizálódni". Az amerikai barátság azonban a nácikkal folytatódott.

Nyugat-Németországban gyakorlatilag egyetlen háborús bűnöst sem büntettek meg, sokan szolgáltak NATO-ban és vezető beosztásban a kormányban. Ekkor a nukleáris monopóliummal rendelkező Egyesült Államok megkezdte a felkészülést egy megelőző háborúra, amelynek 1948-ban kellett kezdődnie. Az első 30 napban 133 atombombát terveztek ledobni 70 szovjet városra, 8 ebből Moszkva és 7 Leningrádba, később pedig további 200 atombomba ledobását tervezték. Az ellenőrzési számítások azonban azt mutatták, hogy az Egyesült Államok Stratégiai Repülése 1949-1950-ben még mindig nem tudott végzetes csapást mérni a Szovjetunióra anélkül, hogy ne tudott volna ellenállni (a „Dropshot” terv), így a „demokratizálódást” elhalasztották. Amerika minden eszközzel megpróbálta szítani az etnikai konfliktusokat, eladni a hibás berendezéseket (ami egyébként egykor a Szovjetunió valaha volt legnagyobb robbanásához vezetett - 1982-ben felrobbant egy gázvezeték amerikai berendezésekkel Szibériában). Ha lehetett, biológiai fegyvereket is bevetettek a Szovjetunió ellen.

Például a Mandelinka burgonyarepülő lezuhanása, óriási károkat okozva a burgonyatermésben. Ukrajnában egyes területeken még mindig elterjedt a szöcske és a tücsök tudományosan ismeretlen keresztezése. Nyilvánvaló, hogy eredetileg valamilyen fertőzést akartak terjeszteni. (Az amerikaiak a második világháború alatt elfogták az összes japán biológiai fegyverszakértőt, és aktívan kamatoztatták szakértelmüket az összes többé-kevésbé nagyobb háborúban, így Kubában is; a rovarjárvány terjedését a japánok fejlesztették ki). A Szovjetunió története során egyetlen harci repülőgép sem avatkozott be az Egyesült Államok légterébe, nem repült át az ország felett, és nem folytatott légi csatákat. A Szovjetunióval való összecsapás ötven évében mintegy harminc amerikai harci és felderítő repülőgépet lőttek le. A Szovjetunió feletti légi csatában a szovjetek öt vadászgépet veszítettek, az amerikaiak több szovjet polgári szállítógépet is lelőttek. Összesen ötezer szovjet határsértést jegyeztek fel amerikai repülőgépek által. Ugyanebben az időszakban a Szovjetunióban több mint száznegyven ejtőernyőst azonosítottak és tartóztattak le - olyan szabotőröket, akiknek sajátos szerepük volt a szovjet területen történő szabotázs végrehajtásában. A CIA aktívan nyomtatott szovjet pénzt, és minden lehetséges módon szállította a Szovjetunióhoz, hogy inflációt okozzon. Nyugati tudósok gyorsan kidolgoztak néhány tudományos elméletet Oroszország természetes erőszakra és rabszolgaságra való hajlamáról, a tudat alatt előre beprogramozott vágyról, hogy elfoglalja az egész Földet. A Szovjetunióval és más szocialista országokkal való atomháború megindításának számos terve, a „Chariotir”, „Trojan”, „Bravo”, „Offtekl” már ma is ismert. Az amerikaiak még az európai szövetségeseket is hajlandóak voltak ledobni atombombákkal, hogy az utolsó oroszoknak se legyen hova menekülniük az atomromboló Szovjetunió elől. Az akkori Szovjetunió részéről a legkomolyabb aggodalmak, mint kiderült, meglehetősen ésszerűek voltak. Az 1970-es években egy tervet javasoltak, amelyet a hírszerzés 1945. november 3-án javasolt, és amely szerint a Szovjetunió 20 városa elleni atomtámadást egyidejűleg jóváhagyták. Úgy tervezték, "nemcsak egy közelgő Szovjetunió támadása esetén, hanem akkor is, ha az ország tudományos és ipari fejlettségi szintje lehetőséget ad az ellenfélnek, hogy megtámadja az Egyesült Államokat, vagy védekezzen a mi támadásunk ellen" ... De a hősiességű erőfeszítések a szovjet nép gazdasági csoda és egy teljesen váratlan atomfegyver kifejlesztése az USA számára. Az amerikaiak, akik még sokszor elpazarolták a megfelelő pillanatot a támadásra, később, az 1950-es években akartak megelőző csapást mérni, de a válaszként való félelem folyton megállította őket. A CIA szerint Amerika összesen 13 billió dollárt költött a Szovjetunió megsemmisítésére.

1946 - Jugoszlávia. Az amerikai katonák bosszút állnak, amiért lelőttek egy repülőgépet.

01946 - 1949 - Az Egyesült Államok bombázta Kínát, és bármilyen ellenállást tanúsított a kommunistákkal szemben. (További oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/c4.files/1946kitaj.htm>)

1947 - Olaszország. A kommunizmus elleni küzdelem érdekében az Amerika-barát erőket a választásokon finanszírozták, a CIA tömegesen gyilkolta meg a kommunistákat, és szovjetellenes médiakampányt folytatott. Végre be

A választási eredményekben meghamisították az amerikai pénzt, és természetesen a kommunisták veszítettek.

1947 - 1948 - Franciaország. A kommunizmus elleni küzdelem és Vietnam újbóli gyarmatosítása érdekében az Amerika-barát erőket finanszírozzák a választásokon, és katonai támogatást biztosítanak. Civilek ezrei haltak meg.

1947 - 1949 - Görögország. Az amerikai csapatok részt vesznek a polgárháborúban, ahol a fasisztákat támogatják. A "demokrácia védelmének" ürügyén az Egyesült Államok beavatkozik az első olaszországi általános választásokon, és 6. flotta hadihajóit vezet be az olasz kikötőkbe, hogy megakadályozza a kommunista párt békés hatalomra jutását. A háború óta eltelt évtizedekben a CIA és az amerikai vállalatok továbbra is beavatkoztak az olaszországi választásokba, és több százmillió dollárt költöttek a kommunista választási kampány blokkolására. A kommunisták népszerűsége az antifasiszta mozgalomban való aktív részvételükön alapult, amikor az összes ellenállási erőt ők vezették.

1948 - 1953 - Katonai akció a Fülöp-szigeteken. Döntő szerep a Fülöp-szigeteki nép elleni elnyomó műveletekben. Több ezer filippínó halála. Az amerikai hadsereg hadjáratot indított az ország baloldali erői ellen, miközben harcoltak a japán megszállókkal. A háború után az Egyesült Államok számos bábót hozott hatalomra, köztük Marcos elnököt, diktátort. 1947-ben az Amerika-barát erőket anyagilag támogatták az amerikai katonai támaszpontok megnyitása miatt a Fülöp-szigeteken.

1948 - Peru. Katonai puccs Amerika részéről. Manuel Odria került hatalomra. Az antidemokratikus kormány a jövőben felfegyverkezte magát, és Amerika támogatta, a következő választásokat csak 1980-ban tartották.

1948 - Nicaragua: katonai támogatás a kormány ellenőrzése miatt. Anastasio Somoza diktátorról Roosevelt amerikai elnök azt mondta: „Ő egy barom, de a mi szemétláda.” A diktátort 1956-ban megölték, de dinasztiája hatalmon maradt.

1948 - Costa Rica. Amerika támogatja a José Figueres Ferrer vezette katonai puccsot.

1949 - 1953 - Albánia. Az Egyesült Államok és az Egyesült Királyság számos sikertelen kísérletet tett a „kommunista rezsim” megdöntésére, és a fasiszta kollaboránsokból és monarchistákból álló nyugatbarát kormányra való felváltására.

1950 - Az amerikai csapatok levernek egy felkelést Puerto Ricóban. Akkoriban ott folytatódott a függetlenségi harc.

1950 - 1953 - Körülbelül egymillió amerikai katona fegyveres beavatkozása Koreában. Több százezer koreai halála. 2000-ben napvilágot látott a szöuli rezsim hadserege és rendőrsége által a koreai háború során több tízezer politikai fogoly tömeges meggyilkolása. Ezt Amerika parancsára tették, amely attól tartott, hogy a politikai meggyőződésük miatt fogva tartott foglyokat a KNDK hadserege megmentheti. Az amerikaiak aktívan használták a náci bűnözők által számukra gyártott és foglyokon tesztelt vegyi és biológiai fegyvereket. (További oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/koreja.htm>, 2. rész itt: <http://www.usinfo.ru/koreja2.htm>)

1950 – Az Egyesült Államok katonai segélynyújtása a franciáknak Vietnamban. Fegyverellátás és katonai tanácsadás, Franciaország katonai kiadásainak felének kifizetése.

1951 – Amerikai katonai segély a kínai felkelőknek.

1953 - 1964 - Brit Guyana. 11 év alatt az Egyesült Államok és az Egyesült Királyság háromszor próbálta megakadályozni, hogy a demokratikusan megválasztott vezető, a semleges és független politikát folytató Dzhegen hatalomra kerüljön. Az Egyesült Államok szerint ez a kapitalizmussal szembeni alternatív társadalom kiépítéséhez vezethet. A sztrájkoktól a terrorizmusig különféle eszközökkel az Egyesült Államok 1964-ben elintézte a politikai szintér elhagyását, aminek eredményeként Guyana, a régió egyik legjobb országa az 1980-as évek elején az egyik legszegényebb ország lett. 1953 – Irán. (Oroszul bővebben itt: <http://www.usinfo.ru/1953iran.htm>) A népszerű

politikus, Mossaddek úgy döntött, államosítja Irán olajiparát (1951), amelyet egy angol-iráni olajtársaság irányított. Ezzel megsértették Nagy-Britannia gazdasági érdekeit. Az Egyesült Királyság próbálkozásai, hogy a sah államfőjének segítségével "befolyásolják" a Moszadeket, kudarcot vallottak. Mossaddek népszavazást tartott, amelyen a szavazatok 99,9%-át megszerezte, és rendkívüli hatalmat kapott, átvette a fegyveres erők parancsnokságát, végül megdöntötte a sahot és száműzetésbe küldte. Nagy-Britannia és az Egyesült Államok megrémült attól, hogy Mossaddek nemcsak a nacionalistákra és a papokra támaszkodott, hanem az Iráni Kommunista Pártra is. Washingtonban és Londonban úgy döntöttek, hogy a Moszaddek Irán "szovjetizálására" készül, ezért a CIA és az MI5 brit hírszerzés műveletet hajtott végre a Moszaddek megdöntésére. Zavargások kezdődtek Iránban, az Egyesült Államok-brit által támogatott monarchisták és a Moszaddek támogatói összecsaptak, és katonai puccsot indítottak. A sah visszatért Teheránba, és a Közel-Keleten a CIA vezetőjével tartott hivatalos találkozón azt mondta: "Allahnak, a nemzetnek, a hadseregnek és neked köszönhetően szereztem meg ezt a trónt." házi őrizetben töltöttem. A sah hatályon kívül helyezte az iráni olajipar államosításáról szóló döntést. Pahlavi sah negyed évszázadra az iráni nép foglya lett.

1953 – Az inuitok (Grönland) erőszakos deportálása ennek a nemzetnek a leépüléséhez vezet. (További információ oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/1953grenlandia.htm>)

1954 – Guatemala. (További oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/1954gvatemala.htm>) Jacobo Arbenz Guzman guatemalai elnök 1951 és 1954 között vezette az országot, és megpróbálta állami ellenőrzés alá vonni a mezőgazdasági termékek kereskedelmét (a fő exportcikk). Ez érintette az amerikai "United Fruit" cég érdekeit, amely Guatemala exportjának 90%-át adta. Arbenzt azzal vádolják, hogy a Kommunista Párt titkos tagja, és kommunizmust akar építeni Guatemalában (ami hazugság volt).

A "United Fruit" az Egyesült Államok kormányához fordult. A CIA több száz guatemalai katonát bérelt fel, akik a szomszédos Hondurasból támadták meg Guatemalát. A CIA által megvesztegetett hadsereg nem volt hajlandó hallgatni Arbenzre, és Mexikóba menekült, ahol 20 évvel később meghalt. A fegyveres erők parancsnoka került hatalomra Guatemalában. Az Egyesült Államok üdvözölte a kormányváltást, és felszólította az új guatemalai kormányt, hogy ne álljon bosszút Arbenzen. Akkor Amerika telepíti oda a bombázóit.

1999-ben Bill Clinton amerikai elnök elismerte, hogy az amerikai hírszerzés részt vett a jogsértésben a közelmúltban véget ért guatemalai belső fegyveres konfliktusban. A Fehér Ház vezetője ezt a guatemalai fővárosban mondta, ahol közép-amerikai útja során tartózkodott. A „brutális és kitartó elnyomásban részt vevő guatemalai hadsereg amerikai hírszerzési támogatása olyan hiba volt az Egyesült Államok részéről, amelyet nem szabad megismételni” – mondta Clinton. Clinton így nyilatkozott a guatemalai emberi jogi jogvédők többszöri felszólítására, hogy nyissanak hozzáférést az Egyesült Államok titkosszolgálatának titkos archívumához, amely meghatározná Washington és a guatemalai hadsereg szerepét a belső fegyvereket kísérő "piszkos háborúban". konfliktus Guatemalában. A guatemalai „Igazság Bizottság” legutóbbi jelentése szerint az Egyesült Államok többször is beavatkozott Guatemala belügyeibe a konfliktus során. Tehát a CIA „közvetlenül vagy közvetve támogatta a kormány egyes illegális műveleteit” a lázadó erők ellen. Az 1980-as évek közepéig "az Egyesült Államok kormánya nyomást gyakorolt a guatemalai hatóságokra, hogy megmentse az ország igazságtalan társadalmi és gazdasági szerkezetét". Az Igazságbizottság szerint több mint 200 000 ember halt meg vagy tűnt el a 36 évig tartó guatemalai polgárháborúban, amely 1996-ban a kormány és a lázadók közötti békemegállapodás aláírásával ért véget. A fegyveres konfliktus során számos súlyos törvénysértés történt, amelyek többsége a katonaság és a titkosszolgálatok felelőssége volt.

1956 – Megkezdődik az amerikai katonai segítségnyújtás a Kína elleni tibeti lázadóknak. A fegyveresek kiképeztek

a CIA tengerentúli bázisain fegyverekkel és felszerelésekkel is ellátták őket.

1957 - 1958 - Indonézia. Nasszerhez hasonlóan Sukarno is a „harmadik világ” egyik vezetője volt, és a hidegháború alatt is megőrizte semlegességét, többször járt a Szovjetunióban és Kínában, államosította a holland tulajdont, megtagadta a kommunista párt betiltását, és gyorsan kiterjesztette befolyását a választók körében. Mindez az Egyesült Államok szerint "rossz példaként" szolgált más fejlődő országok számára.

A "rossz ötletek harmadik világbeli országaiban való terjedésének" megakadályozására a CIA rengeteg pénzt kezdett el pazarolni a választásokra, tervet készítettek Sukarno meggyilkolására, kitalált szexszel zsarolták, és az ellenzéki tisztek háborút indítottak a sikertelen sukarnói kormány ellen. .

1958 – Libanon. Az ország megszállása, a lázadók elleni harc.

1958 – Konfrontáció Panamával.

1958 – Amerikai katonai segítségnyújtás a Quemoy-szigeti lázadóknak a Kína elleni harcban.

1958 – Indonéziában 1957 óta kezdődik a CIA felkelés. Az amerikaiak bombázással és tanácsadással katonai segítséget nyújtottak a kormányellenes lázadóknak. Miután az amerikai gépet lelőtték, a CIA kivonult, és a felkelés megíúsult.

1959 – Amerika megtámadja Laoszt, Vietnamban megkezdődnek az amerikai csapatok első összezsapásai.

1959 – Haiti. Az Amerika-barát kormány elleni népfelkelés leverése.

1960 – Ecuador. Miután Jose Maria Velascót Ecuador elnökévé választották, és nem volt hajlandó alávetni magát az Egyesült Államok követeléseinek, hogy szakítsák meg a kapcsolatot Kubával, az amerikaiak számos katonai műveletet hajtottak végre. Minden kormányellenes szervezetet támogatnak, véres provokációk lesznek, amiket aztán a kormánynak tulajdonítanak. Végül az amerikaiak puccsot hajtottak végre, és Carlos Aroseman CIA-ügynök került hatalomra. Amerika hamar rájön, hogy az elnök nem elég barátságos Washingtonnal, és újabb puccsot próbált végrehajtani. Az ország zavargásokba kezdett, amelyeket amerikai vezetéssel elfojtottak. Hatalomra került a katonai junta, amely terrort indított az országban, lemondták a választásokat, megkezdődött a politikai ellenfelek és természetesen főleg a kommunisták üldözése. Az USA elégedett maradt.

1960 – Az amerikai erők bevonulnak Guatemalába, hogy megakadályozzák az amerikai bábkormány megdöntését. A puccskísérlet kudarcot vallott.

1960 – Az el salvadori katonai puccs támogatása.

1960-1965 - Kongó/Zaire. 1960 júniusában Lumumba lett Kongó első miniszterelnöke a függetlenség elnyerése óta. Belgium azonban megtartotta ellenőrzését a katangai ásványkincs felett, és az Eisenhower-kormányzat prominens tisztviselőinek pénzügyi érdekeltségei és kapcsolatai voltak a tartományban. A függetlenség napja alkalmából rendezett ünnepségen Lumumba gazdasági és politikai felszabadulásra szólította fel az embereket. 11 nap után Katanga elhagyta az országot. Lumumbát az Egyesült Államok segítségével hamarosan megbuktatták posztjáról, 1961 januárjában pedig terrortámadás áldozata lett. Több éves polgárháború után a CIA-hoz köthető Mobutu került hatalomra, aki több mint 30 évig irányította az országot, és milliárdos lett. Ez idő alatt a korrupció és a szegénység szintje ebben az erőforrásokban gazdag országban olyan méreteket öltött, hogy még a CIA parancsnokait is megdöbbsentette.

1961-1964 - Brazília. Goulart elnök hatalomra kerülése után az ország a független külpolitika útján haladt, megújította a kapcsolatokat a szocialista országokkal, felszólalt Kuba blokádjá ellen, csökkentette a TNC exportbevételeit, államosította az ITT leányvállalatait, valamint gazdasági és társadalmi reformokat folytatott. Annak ellenére, hogy Goulart nagy földbirtokos volt, az Egyesült Államok "kommunista kormányuralmával" vádolta, és katonai puccs keretében leváltották. A következő 15 évben katonai diktatúra uralkodik, a Kongresszus bezárt, a politikai ellenzék szétszóródott, az igazságszolgáltatásban zsarnokság uralkodik, az elnök bírálata pedig törvénytelen. A szakszervezeteket a kormány ellenőrizte, a tiltakozásokat a rendőrség és a hadsereg fojtotta el. Az emberek eltűnése, a „halálosztagok”, a gonoszság kultusza és a vad kínzások a kormány „erkölcsi rehabilitációs” programjának szerves részévé váltak. Brazília megszakította kapcsolatait Kubával, és az Egyesült Államok egyik legmegbízhatóbb szövetségese lett Latin-Amerikában.

1961 – Az amerikaiak maguk ölték meg Rafael Trujillo Dominikai Köztársaság elnökét

az 1930-as években került hatalomra. A brutális diktátort nem az ország nyílt rablása miatt ölték meg (az ország bevételének 60%-a egyenesen a zsebébe ment), hanem azért, mert ragadozó politikájával túl sok kárt okozott az amerikai cégeknek.

1961 – Kuba. (További oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/1961kuba.htm>) 1961-ben a CIA költségvetése (560 millió dollár) a kubai bombázást szervező „Mongoose” különleges csoportot finanszírozta. szállodák és egyéb létesítmények, megtámadták a szarvasmarhát és a mezőgazdaságot, mérgező vegyszereket adtak a Kubából exportált cukorhoz stb. 1961 elején az Egyesült Államok felmondta a diplomáciai kapcsolatokat Kubával, és gazdasági blokádot hirdetett. Áprilisban fegyveres támadást szerveztek a kubai ellenforradalmárok részéről a Disznó-öbölben.

1962 – Miguel Ydigoras Fuentes guatemalai diktátor az amerikaiak segítségével leverte a népfelkelést, több száz ember eltűnt, elterjedtek a kínzások és gyilkosságok, az ország pedig terrorba borul. A hírhedt "Amerika Iskola" amerikai képzettségű diákjai különösen jól tudtak kínozni és tömegesen gyilkolni civileket.

1963 – El Salvador. Amerika-ellenes nézeteket valló disszidensek megsemmisítése.

1963 - 1966 - Dominikai Köztársaság. 1963-ban Bosch új elnököt demokratikusan megválasztották. Felszólította az országot, hogy reformálja meg a földterületet, biztosítson olcsó lakhatást az embereknek, mérsékelje a vállalkozások államosítását és mérsékelje a külföldi befektetők túlzott földhasználatát. A Bosch terveit "a szocializmusba való bekúszásnak" tekintették, és feldühítették az Egyesült Államokat, az amerikai sajtó szerint ez "vörös". 1963 szeptemberében az Egyesült Államok beleegyezésével katonai puccsal megbuktatták Boschot. Amikor 19 hónap után felkelés tört ki az országban, és azzal fenyegetőzött, hogy Bosch visszakérül a hatalomba, az Egyesült Államok 23 000 katonát küldött a felkelés leverésére.

1963 – Az amerikaiak aktívan segítenek az iraki pártnak, hogy megsemmisítse az ország összes kommunistáját. Egyébként a CIA segítségével Szaddám Huszein került hatalomra, majd megvívta Amerikát a gyűlölt Iránnal.

1964 – A panamai nemzeti erők véres elnyomása, amely a Panama-csatorna jogainak visszaadását követelte.

1964 – Amerika támogatja a katonai puccsot Brazíliában, a katonai junta megdönti Joao Goulart megválasztott elnököt. Castelo Branco tábornok rezsimjét az egyik legvéresebbnek tartják az emberiség történetében. A CIA által kiképzett halálosztagok megkínzottak és meggyilkoltak mindenkit, akit Branco politikai ellenfelének tartottak, különösen a kommunistákat.

1964 – Kongó (Zaire). Amerika támogatja Mobutu Sese Seko diktátor hatalomra jutását, aki később kegyetlenségéről vált ismertté, és dollármilliárdokat lopott el az elszegényedett országból. 1964 - 1974 - Görögország. (Oroszul

bővebben itt: <http://www.usinfo.ru/c4.files/1967grecija.htm>) Két nappal a választások előtt, 1967 augusztusában katonai puccsot hajtottak végre az országban, hogy megakadályozzák a hatalomba való visszatérést. George Papandreou miniszterelnök... Az amerikai hadsereg és a CIA ellene indított intrikái, amelyek Görögországban voltak, közvetlenül megválasztása után, 1964 áprilisában kezdődtek. A puccs után hadiállapotot vezettek be, cenzúrát vezettek be, megkezdődtek a letartóztatások, kínzások és gyilkosságok. A „fekete ezredek” uralkodásának első hónapjában az áldozatok száma a „kommunista puccstól” való megmentés ürügyén elérte a 8000 főt.

1965-ben, amikor Indonéziában államosították az olajat, Washington és London ismét puccsot hajtottak végre, amelyben Suharto tábornok diktátort is beiktatták. Csonthalom diktatúra – félmillió ember. 1975-ben Suharto elfoglalta Kelet-Timort, és elpusztította a lakosság egyharmadát, így a sziget óriási temetővé vált. A New York Times a tragédiát "a modern politikatörténelem egyik legvadabb mélységének" nevezte. Senki sem emlékszik ezekre a szörnyűségekre.

1965 – Katonai segélyek Thaiföld és Peru Amerika-barát kormányainak.

1965 - 1973 - Háborús agresszió Vietnam ellen. (További információ oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/vietnambse.htm>) A háború alatt 250 000 gyermek halt meg, 750 000 megsebesült és meggyomorodott. 14 000 000 tonna bombát és aknát dobtak le, ami 700 hirosimai atombombának és a második világháborúban használt bombák háromszorosának felel meg.

A vietnami háború 58 000 amerikai katona, többségében sorkatona életébe került, és 300 000 megsebesült, a következő években több tízezer ember lett öngyilkos, vagy mentálisan és erkölcsileg tönkrement katonai tapasztalataik. 1995-ben, 20 évvel az amerikai imperializmus veresége után, a vietnami kormány nagyszámú embert ölt meg a háborúban - 4 000 000 vietnami civilt és 1 100 000 katonát. Ezzel egy időben „kényszer urbanizáció” zajlott, beleértve a parasztok elűzését a földről bombázással és a dzsungel vegyszeres lombtalanításával. A hírhedt My Lai mészárlásban 1968-ban amerikai katonák 500 civilt öltek meg (további információ itt: http://cs.wikipedia.org/wiki/Masakr_v_My_Lai). 1967 májusa és novembere között a "Tigris Erő" néven ismert szakasz (bővebben itt: http://en.wikipedia.org/wiki/Tiger_Force) végigsöpört Vietnam középső részén, megkínózva és megölve ismeretlen számú civilt. Az olyan véres katonai műveletek, mint az Operation Phoenix "Vietnamban tetőztek, és 1969-ben tetőztek, amikor közel 20 000 vietnami gerillát és támogatóikat öltek meg az Egyesült Államok által szervezett halálosztagok. A szakasz több mint 40 falun haladt át, többek között 1967. július 28-án megtámadtak 10 öreg farmert a Dal-völgyben, és gránátokat dobáltak nőkre és gyerekekre három földalatti menedékhelyen Chu Lai közelében (http://en.wikipedia.org/wiki/Chu_Lai_International_Airport) 1967 augusztusában. A foglyokat megkínózták és kivégezték, fülüket és bőrüket emléktárgyként őrizték. A Tigris Erő egyik katonája levágta egy gyerek fejét, hogy nyakláncot vegyen a nyakából, és embereket öltek meg arany fogkoronáik miatt. Az egykori szakaszvezető William Doyle őrmester így emlékszik vissza: „Mindenkit megöltünk, akivel találkoztunk. Függetlenül attól, hogy civilek voltak. Nem kellett volna ott lenniük.” Parasztokat öltek meg, amikor nem voltak hajlandók egy tranzitközpontba menni, amit az Egyesült Államok külügyminisztériuma 1967-ben bírált élelem és menedék hiánya miatt.

A betonfalakkal és szögesdróttal körülvett táborok lényegében börtönök voltak. Larry Kottingh, egykori főorvos a parasztokkal szembeni rendkívüli kegyetlenségről a következőket mondta: „Akkor mindenki levágott füles nyakláncot viselt.” A katonai nyomozás, amely négy évig tartott és 1971-ben kezdődött (a leghosszabb ebben a háborúban).) a nemzetközi jog elleni bűncselekmények 30 vádja közül, beleértve az 1949. évi genfi egyezmény megsértését, ezeknek az embereknek még csak vádat sem emeltek. Az egyetlen büntetés az őrmester volt, aki ellen egy gyermek lefejezéséről szóló bejelentése miatt megkezdődött a nyomozás. A mai napig az Egyesült Államok megtagadta több ezer jelentés titkosításának feloldását, amelyek magyarázatot adhatnak a történetekre és az ügy lezárására. 1967. szeptember 11-én az Egyesült Államok hadserege elindította a Wheeler hadműveletet (további információ itt: http://en.wikipedia.org/wiki/Operation_Wheeler_Wallow). Gerilla háború elleni támadás parancsnoksága alatt a "Tigris Erő" és három másik hadosztály több tucat falut támadott meg Quang Nam tartományban. A hadművelet sikerét a megölt vietnamiak számában mérték. Harold Fisher, egykori mentős így emlékszik vissza: „Elmentünk a faluba, és mindenki rálőttünk. Nem volt szükségünk kifogásra. Ha itt voltak, meghaltak.” A hadjárat végén a Stars and Stripes katonai újság egyik cikke „dicsérte Sam Ibarrt, a Tigris Erőt a „Wheeler” hadművelet során megölt ezrekért.

Közel félmillió vietnami veteránt kezeltek poszttraumás stressz-zavarral.

A Tigris Erő egyik katonája, Douglas Teeters antidepresszánsokat és altatót szedett a nappal és a rémálmodok miatt, mert nem tudta letörölni a lelőtt parasztok képét, miközben az amerikai repülőgépek által ledobott röplapokat lengetik, és biztonságban tartották őket. Nem egyedi esetek voltak ezek, hanem mindennapi bűncselekmények, minden szinten a parancsnokok teljes ismeretében. A veteránok elmesélték, hogy személyesen erőszakoltak meg, vágtak fület, fejet, kötözték meg a nemi szerveket terepi telefondróttal és engedték ki az áramot, robbantottak fel, válogatás nélkül égettek civileket, csingiskán szellemében falvakat tettek földdel, állatokat és kutyákat öltek meg szórakozásból. megmérgezte az élelmiszerkészleteket, és általában feldúlta Dél-Vietnam táját, nem számítva a háború szokásos atrocitásait és a bombázások által okozott pusztításokat. Egy amerikai katona átlagéletkora Vietnamban 19 év volt. Az én Lai-mészárlásom. (További oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/vietnam2.htm>)

1966 – Guatemala. Az amerikaiak Montenegróba telepítik Julius Cesar Mendez bábukat.

Amerikai csapatok vonultak be az országba, tömegesen mészárolták le az indiánokat, akik potenciális felkelőknek tartották magukat. Egész falvak pusztultak el, és a napalmot aktívan használták a békés gazdák ellen. Emberek tűnnek el az egész államban, és aktívan alkalmazzák a kínzást, amire amerikai szakértők képezték ki a helyi rendőrséget

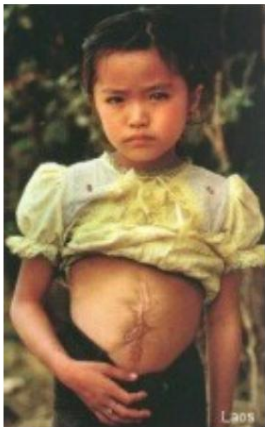
1966 – Katonai segélyek az USA-barát Indonézia és a Fülöp-szigetek kormányának. A Fülöp-szigeteki Ferdinand Marcos elnyomó rezsimjének kegyetlensége ellenére (60 000 embert tartóztattak le politikai okokból, a kormány hivatalosan 88 kínzási szakértőt alkalmazott), idősebb George Bush. néhány évvel később Marcost dicsérte a "demokratikus elvek tiszteletben tartásáért".

1967 – Amikor az amerikaiak látják, hogy a számukra alkalmatlan George Popandreuos megnyerheti a választást Görögországban, egy katonai puccsot támogatnak, amely 6 évre terrorizmusba taszítja az államot. Aktívan alkalmazták a kínzást, a politikai ellenfelek Georgios Papadopoulosz (aki egyébként CIA-ügynök volt, korábban náci) meggyilkolását. Uralkodása első hónapjában 8000 embert végeztek ki. Az Egyesült Államok 1999-ig nem ismerte el, hogy támogatja ezt a fasiszta rezsimet.

1968 – Bolívia. Vadászat a híres forradalmi gárdára, Che Guevarára. Az amerikaiak élve akarták, de a bolíviai kormány annyira félt a nemzetközi tiltakozástól (Che Guevara még életében kultikus figurává vált), hogy gyorsan megöli.

1970 – Uruguay. Az Egyesült Államok kínzási szakértői arra tanítják készségeiket, hogy a helyi demokrácia szószólóit használják fel az Amerika-ellenes ellenzékekkel szemben.

1971 - 1973 - Laosz bombázása (további oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/laos.htm>). Több bombát dobtak erre az országra, mint a náci Németországra. 1971. február elején az amerikai Saigon csapatok (30 000) a Dél-Vietnamból érkező amerikai repülőgépek támogatásával megszállták Laosz déli részét. Az állam népszerű uralkodójának megszüntetése - Sahounek herceg, akit az amerikai báb Lol Noloy váltott fel, aki azonnal csapatokat küldött Vietnamba.

1971 – Amerikai katonai segítség a bolíviai forradalom idején. Juan Torres elnököt Hugo Banzer diktátor váltotta fel, aki elsőként küldte fájdalmas halálba 2000 politikai ellenfelét.

1972 – Nicaragua. Az amerikai erők Washingtonnak kedvező kormányzati támogatásért vonulnak be az országba.

1973 – Chile (bővebben oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/1973chili.htm>). A CIA puccsot hajt végre Chilében, hogy megszabaduljon a kommunistapárti elnöktől. Allende Chile egyik legjelentősebb szocialistája volt, és gazdasági reformra törekedett az országban. Megkezdte a gazdaság kulcsfontosságú ágazatainak államosítási folyamatát, magas adókat vetett ki a multinacionális vállalatok tevékenységére, és moratóriumot rendelt el az államadósságra. Ennek eredményeként súlyosan érintette az amerikai cégek (ITT, Anaconda, Kennecot és mások) érdekeit. Az USA utolsó cseppje a pohárban Fidel Castro chilei látogatása volt. Ennek eredményeként a CIA parancsot kapott Allende megdöntésére. Ironikus módon a történelem során először a CIA finanszírozta a kommunista pártot (a chilei kommunisták Allende pártjának fő politikai versenytársai közé tartoztak). 1973-ban a Pinochet tábornok vezette chilei hadsereg államcsínyt szervezett. A junta felfüggesztette az alkotmányt, feloszlatta a Nemzeti Kongresszust, betiltotta a politikai pártokat és tömegszervezeteket. Véres terrort váltott ki (30 000 chilei hazafit öltek meg a junta börtönében, és 2500 eltűnt). A junta felszámolta a nemzet társadalmi és gazdasági vívmányait, az ország visszakерült a latifundistákhoz, a vállalkozások korábbi tulajdonosaikhoz, megtérítették a külföldi monopóliumok kárát stb. Megszűntek a

más szocialista államok. 1974 decemberében Augusto Pinochet Chile elnökévé kiáltották ki. A junta nemzetközi és népellenes politikája az ország helyzetének meredek romlásához, a dolgozók elszegényedéséhez és a lakhatási költségek jelentős növekedéséhez vezetett. A külpolitikában a katonai-fasiszta kormány követte az Egyesült Államok vezetését.

1973 – Jom Kippuri háború (további információ oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/1973israel.htm>). Szíria és Egyiptom kontra Izrael. Amerika fegyverekkel segíti Izraelt.

1973 – Uruguay. Amerikai katonai segítség a puccsban, amely teljes terrorhoz vezetett az egész országban.

1974 - Zaire. A katonai támogatást megtagadták a kormánytól, és az Egyesült Államok célja a természeti erőforrások elfoglalása volt. Amerika nem bánja, hogy az összes pénzt (1 400 000) Mobutu Sese Seko, az ország vezetője sajátítja el;

1974 – Portugália. Az Amerika-barát erők anyagi támogatása a választásokon, annak érdekében, hogy megakadályozzák az ország dekolonizációját, ahol az Egyesült Államokhoz hű fasiszta rezsim 48 évig uralkodott. A portugál tengerparton nagyszabású NATO-gyakorlatokat hajtanak végre a riválisok megfélemlítésére.

1974 – Ciprus. Az amerikaiak támogatják a katonai puccsot, amelynek a CIA-ügynököt, Nikos Sampsonot kellett volna hatalomra juttatnia. Ez azonban nem sikerült neki, de a törökök kihasználták az átmeneti káoszt és megszállták Ciprust, még mindig ott vannak.

1975 – Marokkó az amerikai hadsereg támogatásával elfoglalja Nyugat-Szaharát a nemzetközi közösség elítélése ellenére. A jutalom az, hogy Amerika katonai bázisokat helyezhet el az országban.

1975 – Ausztrália. Az amerikaiak a demokratikusan megválasztott miniszterelnök, Edward Vitlem leváltásában segítenek.

1975 – Kambodzsa (bővebben oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/c3.files/1975kambodzha.htm>).

Kétnapos támadás Kambodzsa ellen, ahol a kormány feltartóztatott egy amerikai kereskedelmi hajót. Nem hivatalos történet: Az amerikaiak úgy döntöttek, hogy "reklámháborút" indítanak, hogy helyreállítsák a legyőzhetetlen hatalom imázsát, pedig a legénységet az ellenőrzés után épségben szabadon engedték. Ugyanakkor a bátor amerikai csapatok majdnem megsemmisítették az általuk mentett hajót, több tucat katonát és több helikoptert is elvesztve. A kambodzsai veszteségek nem ismertek. 1975 - 2002 (további oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/1975angola.htm>) - Angola szovjetbarát kormánya egyre nagyobb ellenállásba ütközik a Dél-Afrika és az Egyesült Államok által támogatott Unita mozgalom részéről titkosszolgálatok. A Szovjetunió katonai, politikai és gazdasági támogatást nyújtott a kubai csapatok angolai intervencióinak megszervezéséhez, nagyszámú modern fegyverrel látta el az angolai hadsereget, és több száz katonai tanácsadót küldött az országba. 1989-ben a kubai csapatok elhagyták Angolát, de a polgárháború 1991-ig folytatódott. Az angolai konfliktus csak 2002-ben ért véget, az „egység” állandó vezetőjének, Jonas Savimbinak a halála után.

1975 - 2003 - Kelet-Timor. 1975 decemberében, egy nappal azután, hogy Ford amerikai elnök elhagyta Indonéziát, amely Délkelet-Ázsia legértékesebb amerikai eszközévé vált, a Suharto katonák az Egyesült Államok áldásával megszállták a szigetet, és amerikai fegyvereket használtak az agresszióban. 1989-ben a Timor erőszakos annektálásának célpontját üldöző indonéz csapatok 600 000 lakosából 200 000-et semmisítettek meg. Amerika támogatja ezt az agressziót, és eltitkolja a szigeten történt vérontást.

1978 – Guatemala. Katonai és gazdasági segítségnyújtás Lucas Garcia Amerika-barát diktátornak, aki az ország egyik legelnyomóbb rezsimjét hozta létre. Több mint 20 000 civil halt meg az Egyesült Államok pénzügyi segélyének köszönhetően.

1979 - 1981. Katonai puccsok sorozata a Seychelle-szigeteken – egy kis országban Afrika keleti partjainál. Franciaország, Dél-Afrika és az amerikai hírszerzés részt vett a puccs és a zsoldos invázió előkészületeiben.

1979 – Közép-Afrika. Több mint 100 gyereket öltek meg, tiltakozva az iskolai egyenruha-vásárlási kötelezettség ellen az elnök üzleteiben. A nemzetközi közösség elítélte a gyilkosságokat, és nyomást gyakorolt az országra. Közép-Afrika nehéz időszakaiban az Egyesült Államok jött segítségére, amihez ez az Amerika-barát kormány előnyös volt.

1979 – Jemen. Amerika katonai segítséget nyújt a lázadóknak, hogy megköszönje Szaúd-Arábiának.

1979 - 1989 - Afganisztán szovjet inváziója (további információ oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/1979afghanistan.htm>). A szovjet területeket ért számos mudzsahed támadás után, amelyeket Amerika provokált és fizetett, a Szovjetunió úgy döntött, hogy csapatokat küld Afganisztánba, és ott szovjetbarát kormányt tart fenn. A hivatalos kabuli kormányzat ellen harcoló mudzsahedeket, köztük Szaúd-Arábia egyik önkéntesét, Oszama bin Ladent Amerika támogatja. Igen

azt mondják, hogy háborúban álltak az afgán felkelők kezével. 1989-ben a szovjet csapatok elhagyták Afganisztánt, ahol folytatódott a polgárháború a rivális mudzsahed csoportok és törzsi egyesületek között.

1980 - 1992 - El Salvador. Az ország egyre romló belső helyzetének ürügyén, amely polgárháborúvá is fajulhat, az Egyesült Államok kezdetben tanácsadók bevetésével bővítette katonai jelenlétét El Salvadorban, majd a Pentagon és Langley katonai-kém képességeinek felhasználásával különleges műveleteket kezdett végrehajtani. állandó jelleggel. Ezt bizonyítja az a tény, hogy körülbelül 20 amerikai halt meg vagy sérült meg helikopter- és repülőgép-balesetben, miközben felderítő vagy más küldetést végzett a csatatér felett. Bizonyítékok vannak arra is, hogy az amerikaiak részt vettek a szárazföldi harcokban. A háború hivatalosan 1992-ben ért véget. El Salvadorban 75 000 civil vesztette életét, az Egyesült Államok Pénzügyminisztériumának pedig 6 milliárd dollárba került, amelyet az adófizetők zsebéből vettek ki. Azóta társadalmi változás nem történt az országban. Maroknyi gazdag még mindig birtokolja és irányítja az országot, a szegények még szegényebbek lettek, az ellenzéket "halálosztagok" nyomják el.

Például a nőket saját hajuk mögé akasztották fel a fákra, levágták a mellüket, kivágták a nemi szervek belsejét, és az arcukra helyezték. A férfiak hímtagját levágták és a szájukba lökték, a gyerekeket pedig közvetlenül a szüleik szeme láttára tépték szét szögesdróttal. Mindezt a demokrácia nevében tették amerikai szakértők, így évente több ezer ember halt meg. A gyilkosságokban aktívan részt vettek a kínzásokkal és terrorista tevékenységekkel kapcsolatos képzéséről ismert Graduate School of the Americas amerikai végzettségei (további információ oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/schooloftheamericas.htm>) . . 1980-as évek – Hondurasban az Egyesült Államok által kiképzett és fizetett katonai halálosztag működik. Az ebben az országban meggyilkolt áldozatok számát több tízezerre becsülik. Sok halálos csapat tisztjét képezték ki az Egyesült Államokban. Honduras katonai bázissá változott, hogy harcoljon az Egyesült Államok ellen El Salvador és Nicaragua ellen.

1980 – Az Iraknak nyújtott katonai segélyek destabilizálják Irán új Amerika-ellenes rezsimjét. A háború 10 évig tartott, a halottak számát egymillióra becsülik. Amerika tiltakozik, miközben az ENSZ el akarja ítélni Irak agresszióját. Emellett az Egyesült Államok leveszi Irakot a "terrorizmust támogató országok" listájáról. Ugyanakkor Amerika titokban fegyvereket küld Izraelen keresztül Iránnak egy Amerika-barát puccs reményében.

1980 – Kambodzsa. Az Egyesült Államok nyomására a Világélelmiszeri Program 12 millió dollárért élelmiszert küld Thaiföldre, amelyet Kambodzsában a Vörös Khmerek kapnak, amely az előző kambodzsai kormány, amely négy év alatt 2,5 millió ember haláláért felelős. Emellett Amerika, Nyugat-Németország és Svédország fegyverekkel látja el a Pol Pot támogatóit Szingapúr-szerte, a vörös khmer bandák pedig még 10 évig terrorizálják Kambodzsát a rezsim bukása után.

1980 – Olaszország. A Gladio hadművelet Amerika közvetít egy robbanást a bolognai állomáson, amely 86 ember halálát okozza. A cél az volt, hogy lejáratják a kommunistákat a közelgő választásokon.

1980 – Dél-Korea. Több ezer tüntetőt öltek meg Kwangjuban amerikai támogatással.

A tiltakozás a kínzás alkalmazása, a tömeges letartóztatások, a választások megghamisítása és személyesen Chun Doo Hwan amerikai báb ellen irányult. Néhány évvel később Ronald Reagan azt mondta neki, hogy "sokat tett a szabadság iránti odaadás 5000 éves hagyományának fenntartásáért".

1981 – Zambia. Amerika nem nagyon szerette az ország kormányát, mert nem támogatta Amerika hön szeretett apartheidjét Dél-Afrikában. Így hát az amerikaiak megpróbálták puccsot szervezni, amelyet zambiai disszidenseknek kellett végrehajtaniuk dél-afrikai csapatok támogatásával. A puccskísérlet kudarcot vallott.

1981 – Az Egyesült Államok lerombol két líbiai repülőgépet. A támadás célja M. Kadhafi USA-ellenes kormányának destabilizálása volt. Ezzel egy időben demonstrációs manővereket hajtottak végre Líbia partjainál. Kadhafi támogatta a palesztinokat a függetlenségi harcban, és megdöntötte a korábbi Amerika-barát kormányt.

1981-1990 - Nicaragua. (tovább oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/1981nikaragua.htm>) A CIA irányítja a felkelők invázióját és az aknák lerakását. A somozai diktatúra bukása és a szandinisták 1978-as hatalomra jutása után az Egyesült Államok számára egyértelmű volt, hogy Latin-Amerikában „egy újabb Kuba” alakulhat ki. Carter elnök a forradalom diplomáciai és gazdasági formában történő sabotálásához folyamodott. Utóda, Reagan az erőre fogadott. Akkoriban Nicaragua volt a világ legszegényebb országa, mindössze öt lift és egy mozgólépcső volt, és ez sem működött.

De Reagan azt mondta, Nicaragua szörnyű veszélyt jelent, és amikor beszédet tartott, az Egyesült Államok vörös térképe jelent meg a televízióban, mintha a Nicaraguából közelgő veszélyt ábrázolná. 8 éve támadják Nicaragua lakosságát az USA által a Somosa Gárda maradványaiból és a diktátor más támogatóiból létrehozott Contras. Totális háború indult a kormány összes progresszív társadalmi és gazdasági programja ellen. Reagan „szabadságharcosai” iskolákat és klinikákat égettek fel, erőszakban és kínzásban, bombázásban és lövöldözésben vettek részt.

ártatlan emberek, ami a forradalom leveréséhez vezetett. 1990-ben választásokat tartottak, amelyek során Amerika 9 millió dollárt költött a Nemzeti Ellenzéki Unió támogatására, és zsarolta az embereket, hogy azt mondták nekik, hogy ha a párt hatalomra kerül, az Egyesült Államok által finanszírozott Contras razziák megszűnnek, és helyette hatalmas segílyt nyújtanak. A szandinisták tényleg veszítettek.

A „szabadság és demokrácia” 10 éve alatt soha nem szállítottak segílyt Nicaraguának, de a gazdaság tönkrement, az ország elszegényedett, az analfabéta nőtt, és Közép-Amerikában az Egyesült Államok érkezése előtt a legjobb szociális szolgáltatások voltak. megsemmisültek.

1982 – Dél-Afrika Suriname kormánya megkezdi a szocialista reformokat, és kubai tanácsadókat hív meg. Az amerikai titkosszolgálatok támogatták a demokratikus és munkaszervezeteket. 1984-ben a szocialista párti kormány a jól szervezett polgári zavargások következtében lemondott.

1982 – 1983 – 800 amerikai tengerészgyalogos terrortámadása Libanon ellen. Ismét sok áldozat.

1982 – Guatemala. Amerika Efraín Ríos Montt tábornokot segíti hatalomra. 17 hónapos hivatali ideje után 400 indián falut pusztított el.

1983 – Katonai beavatkozás Grenadában, mintegy 2000 tengerészgyalogos. (további oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/1983grenada.htm>) Életek százainak elpusztítása. Grenadában forradalom zajlott, amely baloldali csoportokat juttatott hatalomra. Ennek a kis szigetországnak az új kormánya Kuba és a Szovjetunió segítségével gazdasági reformokat kívánt végrehajtani. Az Egyesült Államok a kubai forradalom "exportjától" tartott. Annak ellenére, hogy Maurice Bishop grenadai marxista vezetőt más párttagok megölték, az Egyesült Államok mégis úgy döntött, hogy megszállja Grenadát. A katonai erő alkalmazásáról hivatalos ítéletet hirdetett a "Kelet-Karibi Államok Szervezete", a hadművelet megkezdésének oka a túsul ejtett amerikai diákok. Ronald Reagan amerikai elnök közölte, hogy Grenada kubai-szovjet megszállása előkészítés alatt áll, és Grenadában olyan fegyverkészletek vannak, amelyeket nemzetközi terroristák használhatnak.

A sziget meghódítása (1983) után kiderült, hogy a diákokat nem tartják túsul, és a raktárak tele voltak régi szovjet fegyverekkel. Az amerikai invázió előtt 1200 kubai kommandós tartózkodott a szigeten. Utána kiderült, hogy a szigeten nem több mint 200 kubai, akiknek egyharmada civil szakember. A forradalmi kormány tagjait amerikai katonák letartóztatták és átadták amerikai társainak. Az új kormány által kinevezett bíróság börtönbüntetésre ítélte őket. Az ENSZ Közgyűlése jelentős többséggel elítélte ezt az akciót. Reagan elnök azt mondta: "Ez még a reggelimet sem zavarta meg."

1983 – Destabilizációs tevékenységek Angolában: fegyveres kormányellenes erők támogatása, terrortámadások és szabotázs a vállalatoknál.

1984 – Az amerikaiak lelőtték két iráni repülőgépet.

1984 – Amerika továbbra is finanszírozza a kormányellenes felkelőket Nicaraguában. Amikor a Kongresszus hivatalosan megtiltotta a pénz terroristák kezébe utalását, a CIA egyszerűen titkosnak minősítette a pénzeszközöket. A pénz mellett hatékonyabb segítséget is kaptak a "kontrák": a nicaraguaiak 3 öbölben aknákat lerakó amerikaiakat fogtak el, vagyis tipikus terrorista tevékenységet folytattak. Az ügyet a Nemzetközi Bíróság tárgyalta, Amerikát 18 milliárd dollár fizetésére ítélték, de nem figyelt rá. 1985 – Csád. A Habré elnök vezette, az amerikaiak és a franciák által támogatott kormány. Ez az elnyomó rezsim a legszörnyűbb kínzásokat, embereket elevenen elégetett és más technikákat használt a lakosság megfélemlítésére: áramütést, egy férfi szájának kipufogócsövét bedugták, egy cellában tartották rothadó holttestekkel és éhínséggel. Több száz gazdálkodó pusztulását dokumentálják délen. A rendszer kiképzése és finanszírozása az amerikaiakon múlt.

1985 – Honduras. Az Egyesült Államok kínzási szakértőket és katonai tanácsadókat küld a nicaraguai kontrákhoz, akik brutális és kifinomult kínzásokról ismertek. Amerika együttműködése befolyásos kábítószer-kereskedőkkel. A hondurasi kormány 231 millió dollár kártérítést kap. 1986 – Támadás Líbia ellen. Tripoli és Bengázi bombázása. Sok áldozat. Az ok a líbiai titkosszolgálati ügynökök terrortámadása volt az amerikai katonák körében népszerű nyugat-berlini diszkóban. 1986 májusában két líbiai hadihajót elsüllyesztettek egy amerikai flottagyakorlat során, egy másik pedig megsérült. Újságírói kérdésre, hogy elkezdődött-e a háború, a Fehér Ház szóvivője azt mondta, "békés tengeri manőverekre nemzetközi vizeken" került sor. Más megjegyzést nem követett.

1986 - 1987 - "Tankerháború" Irak és Irán között. - Légi és tengeri erők támadásai olajmezők és tartályhajók ellen. Az Egyesült Államok nemzetközi haderőt hozott létre a kommunikáció védelmére a Perzsa-öbölben. Ez volt a kezdete az amerikai haditengerészet állandó jelenlétének a Perzsa-öbölben. Provokálatlan amerikai támadás egy iráni hajó ellen nemzetközi vizeken, iráni olajfúrótornyok megsemmisítése.

1986 – Kolumbia. Amerika támogatása az Amerika-barát rezsimnek "a kábítószer elleni küzdelemben". Nagy mennyiségű katonai anyagot szállítottak Kolumbiába, miután a kolumbiai kormány bebizonyította hűségét az Egyesült Államokhoz: a „társadalmi tisztogatásban”, azaz a szakszervezeti vezetők és egyes többé-kevésbé fontos mozgalmak és szervezetek tagjainak, gazdálkodók és hátrányos helyzetűek megsemmisítésében. politikusok az ország „megtisztítására”. Amerika- és kormányellenes elemektől. A brutális kínzást például 1986-1988-ban aktívan alkalmazták. A Munkásközpont 230 embert vesztett, szinte mindegyiküket halálra kínozva találták meg. Mindössze hat hónap alatt a "tisztítás" (1988) több mint 3000 embert ölt meg, majd Amerika azt mondta: "Kolumbiában demokratikus államforma van, és nem sérti jelentősen a nemzetközileg elismert emberi jogok szintjét." 1988 és 1992 között körülbelül 9500 embert öltek meg politikai okokból (köztük az egyetlen független politikai párt, a Hazafias Unió 1000 tagját), amelyből nem volt 313 halott paraszt és 830 politikai aktivista. 1994-re a politikai okokból meggyilkoltak száma 20 ezerre nőtt. A következő esetek biztosan nem férnek bele a „kábítószer elleni harcba”. 2001-ben az indián törzs békés tiltakozásokkal megpróbálta nem engedélyezni területén az olajtermelést az amerikai "Occidental Petroleum" cég által. A cég persze nem kért engedélyt, és kormányerőket küldött a civilekhez. Ennek eredményeként a Valle del Cauca régióban két falut megtámadtak, 18 ember halálát okozva, köztük 9 gyermek. Hasonló eset történt 1998-ban Santa Domingóban. Az út duzzasztására tett kísérlet során 3 gyerek meghalt és több tucat ember megsérült. A kolumbiai katonák 25%-a védi a külföldi olajvállalatokat.

1986 - 2000 - Zavargások Haitin. Az 1930-as években az Egyesült Államok támogatta a Duvalier család diktatúráját, amíg a gondolkodó Aristide pap nem ellenezte azt. Eközben a CIA titokban "halálosztagokkal" és kábítószer-kereskedőkkel dolgozott. A Fehér Ház úgy tett, mintha támogatná Aristide visszatérését a hatalomba 1991-es megbuktatása után. Több mint két év késés után az amerikai hadsereg visszaállította uralmát. De csak azután, hogy biztosították róla, hogy nem segíti a szegényeket a gazdagok rovására, és követi a „piacgazdaság” elveit.

1987 - 1988 - Az Egyesült Államok nemcsak fegyverekkel, hanem bombázással is segíti Irakot az Irán elleni háborúban. Ezen kívül az Egyesült Államok és Nagy-Britannia tömegpusztító fegyvereket, köztük halálos gázt bocsátott Irak rendelkezésére, amelyek 6000 civilt mérgeztek meg a kurd Halabja faluban. Éppen

ezt az esetet idézte Bush a háború előtti retorikában az amerikai agresszió igazolására 2003-ban.

Persze azt, hogy a vegyi fegyvereket az iráni Amerika-ellenes rezsimet megváltoztatni akaró Amerika biztosította, valahogy "elfelejtette" megemlíteni. Itt láthat fotókat a gáztámadás áldozatairól (http://www.usinfo.ru/pics/democracy_iraq_halabja.jpg)

1988 – Törökország. Az ország katonai támogatása az USA-barát kormánnyal elégedetlenek elleni tömeges elnyomás során. A kínzás széles körben elterjedt alkalmazása, beleértve a gyermekek kínzását, áldozatok ezrei. Ennek eredményeként Törökország a harmadik helyen áll az Egyesült Államok pénzügyi támogatása tekintetében. A török fegyverek 80%-át az Egyesült Államokban vásárolják, és az Egyesült Államok katonai bázisokkal rendelkezik az országban. Az ilyen előnyös együttműködés lehetővé teszi a török kormány számára, hogy bűncselekményeket kövessen el anélkül, hogy félne attól, hogy a „nemzetközi közösség” ellenintézkedéseket hoz. Például 1995-ben kampányt indítottak a kurd kisebbség ellen: 3500 falut semmisítettek meg, 3 millió embert hagytak hajléktalanná és tízezreket öltek meg. Még a "világközösség" sem, nemhogy az Egyesült Államok, egyáltalán nem foglalkozott ezzel a térral. 1988 – A CIA felrobbantja a "Pan Am" repülőgépet, amely Skócia felett repült, és több száz amerikai életét vesztette. Az esetet arab terroristáknak tulajdonították. Kiderült, hogy ezeket a biztosítékokat Amerikában gyártják, és kizárólag a CIA értékesíti, Líbia nem. Az Egyesült Államok több éven át sújtotta gazdasági szankciókat Líbiával szemben (miközben időnként észrevétlenül bombázta a városokat), és végül 2003-ban úgy döntött, hogy „beismeri” bűnösségét. (További oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/1988livia.htm>)

1988 – Az amerikai csapatok megtámadják Hondurast, hogy megvédjék a "Contras" terrorista mozgalmat, amely évek óta támadja Nicaraguát. A csapatok még mindig Hondurasban vannak.

1988 – A USS "Vincennes", amely lelőtt egy iráni repülőgépet 290 utassal a fedélzetén a Perzsa-öbölben, köztük 57 gyerekekkel. A gép éppen felszállt, és nem is a nemzetközi területen, hanem az iráni felségvizek felett tartózkodott. Amikor a "Vincennes" hajó visszatért kaliforniai bázisára, hatalmas ujjongó tömeg transzparenszekkel és léggömbökkel, zenekarral és menettel fogadta, és maga a hajó is ragyogó zenét hallott a hangszórókból. A hősök tűzérési tűzzel köszöntöttek. „Kara-Murza” így ír az amerikai újságokban megjelent cikkek tartalmáról, amelyek a lezuhant iráni repülőgépről szólnak: „Ha elolvassa ezeket a cikkeket, körbejár a feje. A gépet jó szándékkal lőtték le, és az utasok „nem haltak meg hiába”, mert Irán azt gondolhatja... „Bush Sr. ahelyett, hogy bocsánatot kért volna, azt mondta: Soha nem fogok bocsánatot kérni az Egyesült Államokért.

Nem érdekelnék a tények. "A Vincennes cirkáló kapitányát kitüntetéssel tüntették ki bátorságáért. A későbbi amerikai kormány teljes mértékben elismerte tévedését és embertelen viselkedését. Az Egyesült Államok azonban a mai napig nem teljesítette azon kötelezettségét, hogy megtérítse az áldozatok hozzátartozóinak erkölcsi és anyagi kárát e példátlan cselekmény következtében. Ráadásul az Egyesült Államok idén bombázta az iráni olajfinomítókat. 1989 – Fegyveres beavatkozás Panamában, Noriega elnök elfogása, aki még mindig az Egyesült Államok börtönében van. (További oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/1989panama.htm>) Több ezer embert öltek meg, és hivatalosan 560-ra csökkentették. Az ENSZ Biztonsági Tanácsa szinte egyhangúlag ellenezte a megszállást. Az Egyesült Államok megvétózta a Biztonsági Tanács határozatát, és elkezdte tervezni következő "mentőakcióit". A szovjet ellensúly összeomlása, annak minden várakozása ellenére, hogy ez a helyzet megkíméli az Egyesült Államokat attól, hogy harciasságot tanúsítson, "hosszú évek óta először fordulhatott elő, hogy az Egyesült Államok hatalomhoz folyamodhatott anélkül, hogy félne az orosz választól". a képviselők a panamai invázió után. Külügyminisztérium. Kiderült, hogy a Pentagon költségvetése a hidegháború befejezése után, a Bush-kormányzat által, az „orosz fenyegetés” kifogása nélkül, még nagyobb volt, mint korábban.

1989 – Az amerikaiak lelőnek két líbiai gépet.

1989 – Románia. A CIA részt vesz Ceausescu megdöntésében és meggyilkolásában. Amerika eleinte nagyon kedvesen bánt vele, mert úgy nézett ki, mint egy igazi bizalmas egy szocialista táborban: nem támogatta a szovjet csapatok bevonulását Afganisztánba és az 1984-es Los Angeles-i Olimpiai Játékok bojkottját, ragaszkodott a NATO egyidejű feloszlatásához. és a Varsói Szerződés. De a 80-as évek végén kiderült, hogy nem követi a szocializmus árulójának útját, mint Gorbacsov. Ezen túlmenően ezt nehezítette az opportunizmus és a kommunizmus árulásának egyre növekvő bukaresti feltárása. Langleyben úgy döntöttek, hogy Ceausescut el kell távolítani (persze Moszkva beleegyezése nélkül ez akkor még nem volt lehetséges...) A művelettel a CIA kelet-európai részlegének vezetőjét, Milton Bordent bízták meg. Most elismeri, hogy a szocialista rezsim megdöntésére és Ceausescu eltávolítására irányuló akciókat az Egyesült Államok kormánya tervezte.

Először a világ közvéleményét dolgozták fel. Az ügynökségeken keresztül a diktátorral kapcsolatos negatív információk, valamint egy külföldre menekült román szakadárokkal készült interjú került a nyugati médiába. E kiadványok vezérmotívuma ez volt: Ceausescu embereket kínoztak, ellopja a nyilvánosságot

pénzt és nem fejleszti a gazdaságot. A nyugati tájékoztatás nagy sikert aratott. Ezzel egy időben megtörtént Ceausescu legvalószínűbb utódja, amelynek szerepében Ion Iliescut választották meg. Ez a jelölés végül Washingtonnak és Moszkvának is megfelelt. A szocializmustól amúgy is „tisztá” Magyarország ellenére csendben ellátták fegyverekkel a román ellenzéket. Végül egyszerre több világtévé sugározta azt a történetet, amelyben a "Securitate" román titkosszolgálat titkosügynökei civileket gyilkoltak meg Temesváron, a romániai magyarok "fővárosában". A CIA most elismeri, hogy nagyszerű gyűlés volt. Valójában minden áldozat természetes okok miatt halt meg, a holttesteket pedig speciálisan a helyi hullaházból hozták a helyszínre, ugyanis nem volt nehéz megvesztegetni a mentőautóban utazókat. Tizenöt évvel ezelőtt a Román Kommunista Párt volt főtitkárának és feleségének, Elenának a kivégzését a gyűlölt kommunista rezsimet megdöntő emberek akaratának kifejezéséként mutatták be. Mostanra azonban világossá vált, hogy ez egy újabb CIA-művelet volt, amelyet csak a „Harc a totalitarizmus ellen” című fügefalevél takart.

1989 – Fülöp-szigetek. Légi támogatásban részesítik a kormányt a puccs elleni küzdelemben.

1989 – Az amerikai csapatok elfojtják a zavargásokat a Virgin-szigeteken.

1990 – Katonai segélyek a guatemalai Amerika-barát kormánynak „a kommunizmus elleni harcban”. A gyakorlatban ez tömeges mézárásokban mutatkozik meg, 1998-ra 200 000 ember esett áldozatul az összecsapásoknak, és az elesett civilek mindössze 1%-a "hála" a kormányellenes lázadók. Több mint 440 falu pusztult el, emberek tízezrei menekültek Mexikóba, és több mint egymillió menekült tartózkodik az országban. Az országban rohamosan terjed a szegénység (a lakosság 1990-75%-a), tízezrek halnak éhen, gyerekfarmok nyílnak, amelyeket aztán gazdag amerikai és izraeli kliensek számára vágnak szét. Az amerikai kávéültvényeken koncentrációs tábori körülmények között élnek és dolgoznak az emberek.

1990 – A haiti katonai puccs támogatása. A népszerű és törvényesen megválasztott elnököt, Jean Bertrand Aristide-ot megbuktatták, de az emberek aktívan követelték vissza. Aztán az amerikaiak dezinformációs kampányt indítottak arról, hogy elmebeteg. Az amerikaiak által kinevezett tábornok, Prosper Anvil 1990-ben kénytelen volt Floridába menekülni, ahol most luxusban él lopott pénzért.

1990 – Megkezdődik Irak tengeri blokádja.

1990 – Bulgária. Amerika 1 500 000 dollárt költ a bolgár szocialista párt riválisainak finanszírozására a választások alatt. A BSS azonban nyer. Amerika továbbra is finanszírozza az ellenzéket, ami a szocialista kormány korai lemondásához és a kapitalista rezsim létrehozásához vezet.

Az eredmény: az ország gyarmatosítása, az emberek elszegényedése, a gazdaság részleges tönkretétele.

1991 – Nagyszabású katonai akció Irak ellen, 450 000 katona és több ezer modern technológia részvételével. (További oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/iraq.htm>) Legalább 150 000 civil vesztette életét. Civil objektumok szándékos bombázása az iraki lakosság megfélemlítése érdekében.

Irak első inváziójára Amerika a következő kifogásokkal élt: Az Egyesült Államok

kormánya azt állítja: 1) Irak megszállta Kuvait független államát 2) Husszein

atomfegyvert gyárt, majd Amerika ellen is be fogja használni 3) Irak nem

akart béketárgyalásokat kezdeni és csapatokat kivonni 4) Az iraki hadsereg

atrocitásai Kuvaitban 5) tömegpusztító fegyverek használata az iraki hadsereg

által 6) Irak meg akarta támadni Szaúd-Arábiát - Irakban nincs demokrácia

Igazság:

1) Kuvait évszázadok óta Irak része, és a brit imperialisták az 1920-as években erőszakkal feldarabolták az "oszd meg és uralkodj" politikája miatt. A régió egyetlen országa sem ismerte el ezt az állapotot.

2) A nukleáris fegyverek gyártásának tervei a kezdeti fázisban voltak, ezzel az ürüggyel bombázhatjuk a világ nagy részét. Amerika megtámadásának szándéka természetesen kitaláció volt.

3) Amikor Amerika megtámadta Irakot, a béketárgyalások már javában zajlottak, az iraki hadsereg pedig javában zajlott. elhagyta Kuvaitot.

4) A fent leírt újszülött típus legrosszabb atrocitásait az amerikai találta ki propaganda.

5) Amerika maga látta el Husszeint ezekkel a fegyverekkel.

6) Még nincs bizonyíték.

7) Az amerikaiak maguk juttatták hatalomra Husszeint.

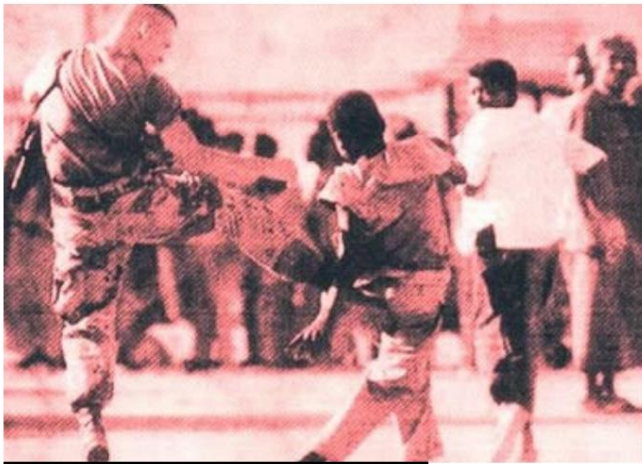
1991 – Kuvait. Kuvait is elkapta, amit az amerikaiak "felszabadítottak": az államot lebombázták, ők

letelepedett katonák.

1992 - 1994 - Szomália megszállása. Fegyveres erőszak a polgári lakosság ellen, civilek meggyilkolása. 1991-ben Szomália elnökét, Mohammad Siad Barrét menesztették. Azóta országa valójában klánterületekre oszlik. A központi kormányzat nem irányítja az egész országot. Amerikai tisztviselők Szomáliát "ideális helynek" nevezték a terroristák számára. Néhány klánvezető azonban, mint például Mohammed Farah Aidid, 1992-ben együttműködött az ENSZ békefenntartóival. De nem sokáig. Egy évvel később már harcolt velük. A szomáliai klánok vezetőinek kicsi, de nagyon mozgékony és jól felfegyverzett hadseregük volt. De az amerikaiak nem harcoltak ezekkel a seregekkel, hanem csak a polgári lakosságot irtották ki (amely szándékosan felfegyverkezve védekezni kezdett). A jenkik elveszítettek két harci helikoptert, több páncélozott Hummert, 18-an meghaltak és 73-an megsebesültek (a Delta különleges alakulatai és helikopterpilótái), több várostömböt elpusztítottak, és becslések szerint 1-10 000 embert öltek meg (köztük nőket és gyerekeket). 1994-ben, miután két évig tartó sikertelen kísérleteket tettek a "rend helyreállítására" az országban, közel 30 000 amerikai katonai katonát kényszerültek evakuálni. Aididot akkor nem kapták el, csak 1995-ben ölték meg, és még nem léteznek diplomáciai kapcsolatok Szomália és az Egyesült Államok között (2005). Az amerikaiak elkészítették a "Black Hawk Down" című filmet, ahol a terroristák ellen harcoló szomáliaiak hősiességszabadióiként mutatkoztak be, és ezzel vége is lett.

amerikaiak Szomáliában. Miután civilek ezreit pusztították el az amerikai gengszterek, a szomáliaiak kifejezték "hálásukat", amiért "segítették" Sam bácsit, és egy megölt megszállót hurcoltak a város utcáin.

A hatás döbbenetes volt: miután ezeket a felvételeket sugározták az amerikai televízióban az Egyesült Államokban, nagy zavargás támadt (miért segítünk rajtuk, amikor ilyen barbárok?), hogy a katonákat a közvélemény nyomására evakuálni kellett. Levonjuk a megfelelő következtetéseket.

1992 – Angola. Abban a reményben, hogy gazdag olaj- és gyémántkincseket szerezhet, Amerika finanszírozza elnökjelöltjét, Jonas Savimbit. Ő veszít. A választás előtt és után az Egyesült Államok katonai segítséget nyújt neki a törvényes kormány elleni küzdelemben. Körülbelül 650 000 ember halt meg a konfliktus során. A lázadók támogatásának hivatalos oka a kommunista kormány elleni harc. 2002-ben

Amerika megszerezte a szükséges kedvező feltételeket vállalatai számára, és a Savimbi teherre vált.

Az Egyesült Államok azt akarta, hogy hagyja abba a harcot, de ő visszautasította. Ezzel összefüggésben egy amerikai diplomata a következőket mondta: "Az a probléma a bábokkal, hogy nem mindig rándulnak meg, amikor meghúzod a szálát." Az amerikai titkosszolgálat javaslatára a „bábut” az angolai kormány találta meg és semmisítette meg.

1992 – Egy USA-párti puccs kudarcot vallott Irakban, és Husszeint felváltotta az amerikai állampolgár Sa'd Salih Jabr.

1993 – Oroszország. Az amerikaiak segítettek Jelcinnek több száz embert lelőni a Verhovna Rada elleni támadásban. Meg nem erősített pletykák keringenek a "vörösfasista puccs" elleni harcban közreműködő amerikai mesterlövészekről. Ráadásul az amerikaiak gondoskodtak Jelcin győzelméről a következő választáson, bár néhány hónappal korábban csak az oroszok 6%-a támogatta őt.

1993 - 1995 - Bosznia. Járőrözés a polgárháború alatt repülési tilalmi zónákban, lelőtt repülőgépek, szerbek bombázása.

1994 - 1996 - Irak. Kísérlet Husszein megdöntésére az ország destabilizálásával. A bombázás egy napig sem állt meg, a szankciók miatt emberek haltak éhen és betegségekben, nyilvános helyeken továbbra is robbanások zajlanak. Ehhez az amerikaiak az Iraki National Congress (INA) terrorszervezetet vették igénybe. Még fegyveres összecsapásokra is sor került Husszein erőivel, mivel az amerikaiak a levegőből ígértek támogatást a Nemzeti Kongresszustól. A támogatás azonban nem érkezett meg.

A terrortámadások civilek ellen irányultak, és az amerikaiak abban reménykedtek, hogy feldühítik az embereket Szaddám Huszein rezsimje miatt, amely mindent lehetővé tesz. A rezsim azonban nem szenvedett sokáig, és 1996-ban az INA nagy része megsemmisült. Senki sem csatlakozott az új iraki INA-kormányhoz.

1994 - 1996 - Haiti. A katonai kormányzat elleni blokád, a katonák 3 évvel a puccs után újra átveszik az elnöki posztot Arisztidért.

1994 – Ruanda. Sötét a történet, még sok a látnivaló, de most a következőket mondhatjuk. Jonas Savimbi CIA-ügynök vezetésével kb. 800.000 ember. Kezdetben hárommillióról számoltak be, de ez a szám az évek során folyamatosan csökkent. Etnikai tisztogatásról beszélünk – a kunyhó nemzet elpusztításáról. A nagyon jól felfegyverzett ENSZ-kontingens az országban nem tett semmit. Egyelőre nem világos, hogy Amerika mennyire ázott el benne, és milyen célokat követett. A civilek meggyilkolásában részt vevő ruandai hadsereg köztudottan amerikai pénzért létezik, és amerikai oktatók képezik ki. Ismeretes, hogy Ruanda elnöke, Paul Kagame, aki tömeggyilkosságokkal foglalkozott, katonai kiképzést kapott az Egyesült Államokban. Kagame minden bizonnyal nagyszerű kapcsolatokat épített ki nemcsak az amerikai hadsereggel, hanem az amerikai hírszerzéssel is. Az amerikaiak azonban nem szereztek egyértelmű előnyt a népiirtásból. Lehet, hogy ez csak a művészet szeretete? 1994 – Oroszország.

Az első és a második csecsen hadjárat. (További információ oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/usazachechnju.htm>) Már 1995-ben arról számoltak be, hogy Dudajev fegyvereseinek egy részét a CIA pakisztáni és törökországi kiképzőtáborokban képezték ki. Az Egyesült Államok köztudottan létfontosságú övezetté nyilvánította a Kaszpi-tenger olajkincsét, ami tönkretette a Közel-Kelet stabilitását. A régióban lévő közvetítőkön keresztül az Egyesült Államok segített az Észak-Kaukázus Oroszországtól való elválasztásának ötletében. A hozzájuk közel álló emberek nagy zsák pénzzel „dzsihádra” uszították Basajev bandáját Dagesztánban és más olyan területeken, ahol teljesen normális és nyugodt muszlimok élnek. Ezen kívül 16 csecsen és csecsenbarát szervezet működik az Egyesült Államokban – derül ki a Szövetségi Nyomozó Ügynökség honlapjáról. És itt van egy idézet Zbigniew Brzezinski úrnak (a hidegháború egyik kulcsfigurája, az abszolút russzofób, Alexander M. Haig (az Egyesült Államok volt külügyminisztere) és Max M. Kampelman (az Egyesült Államok volt nagykövete) a dán hatóságoknak írt leveléből. évi Biztonsági és Együttműködési Konferenciára A levél felszólította a dán kormányt, hogy tartózkodjon Zakajev Oroszországnak történő kiadatásától. az Egyesült Államokban képzett: Chatab, bin Laden, az „amerikai” Chitigov és még sokan mások. Non-profit jótékonyági szervezetként Az 1980-as években a fegyveres konfliktusok által érintett területek aknamentesítésére szolgált. 1997-ben több mint száz szakembert képeztek ki aknák és robbanások terén. A „Helo-Trust” finanszírozást köztudottan az Egyesült Királyság Nemzetközi Fejlesztési Minisztériuma, az Egyesült Államok Külügyminisztériuma, az Európai Unió, Németország, Írország, Kanada, Japán, Finnország kormányai és magánszemélyek biztosítják. Ezenkívül az orosz kémelhárítás megállapította, hogy a Helo-Trust alkalmazottai aktívan részt vettek az ügyben

hírszerzési információgyűjtés társadalmi-politikai, gazdasági és katonai kérdésekről Csecsenföldön. Mint ismeretes, az amerikai GPS-rendszert az orosz hadsereg használja saját hasonló projektjeihez való finanszírozás hiánya miatt. A jelet szándékosan kikapcsolták a csecsenföldi háború alatt, ami megakadályozta, hogy az orosz csapatok ezzel a rendszerrel megsemmisítsék a lázadók vezetőit. Az is közismert eset, hogy az említett Brzezinski a médiában nyilvánosan kijelentette, hogy Oroszország vegyi fegyvert fog bevetni csecsen civilek ellen. Ezzel egy időben az orosz csapatok feltartóztatták a csecsen lázadók bevetését, akik nagy mennyiségű klórkészletet foglaltak le, és készek voltak felhasználni azokat saját civiljeik ellen, majd az orosz hadseregre vetették a bűncselekményt. Az összefüggés egyértelmű.

Egyébként Brzezinski volt az, aki kitalálta, hogyan vonja be a Szovjetuniót Afganisztánba, ő szponzorálta bin Ladent, híres volt arról, hogy az ortodoxia Amerika fő ellensége, Oroszország pedig haszontalan ország. Így minden alkalommal, amikor a csecsenek orosz gyerekeket ejtenek túszul, vagy felrobbantanak egy vonatot, kétségtelen, hogy ki áll az egész mögött.

1995 – Mexikó. Az Egyesült Államok kormánya támogatja a zapatisták elleni kampányt. A „kábitószér elleni küzdelem” leple alatt az amerikai társadalmak számára vonzó területekért folyik a harc. Géppuskás helikoptereket, rakétákat és bombákat használnak a helyi lakosság elpusztítására. A CIA által kiképzett bandák megölik a lakosságot, és széles körben alkalmaznak kínzást. Minden így kezdődött. Néhány nappal 1994 eleje előtt néhány indiai közösség figyelmeztette a mexikói hatóságokat, hogy a NAFTA-egyezmény hatálybalépésének első napjaiban felkelést szerveznek. A kormány nem bízott bennük. Szilveszterkor több száz indián fekete maszkban, régi puskákkal elfoglalta Chiapas fővárosát, azonnal elfoglalta a távírókat, és Zapatista Nemzeti Felszabadító Hadsereg (EZLN) néven mutatkozott be a világnak. Katonai parancsnokuk, aki a sajtónak beszélt, egy Marcos alparancsnok volt. A háború első napjaiban az indiánok országszerte az utcára vonultak, és azt követelték, hogy hagyják békén a lázadó államot. A világ legnagyobb állami szervezetei is támogatásukat fejezték ki az indiánok iránt. A kormány tűzszünetet hirdetett és tárgyalni kíván a lázadókkal. A megbeszéléseket mindvégig lefolytatták, vagy megszakadtak, de a show lázadó indiánjai a fővárosban, több nagyvárosban és a szomszédos államok más területén maradtak. Legfőbb követelésük az volt, hogy legitim, széles körű regionális autonómiát adjanak az indiánoknak. A zapatista közösségek nemcsak Chiapasban, hanem négy szomszédos államban is találhatók.

1995 - Horvátország. A szerb krajnai repülőterek bombázása a horvát előrenyomulás előtt. 1996 – 1996. július 17. A TWA 800-as járata felrobbant az éjszakai égbolton Long Island közelében, és az Atlanti-óceánba zuhan – a fedélzeten tartózkodó mind a 230 ember életét veszti. Bizonyíték van arra, hogy a Boeinget egy amerikai rakéta lőtte le. Ennek a támadásnak a motivációját nem határozták meg, az egyik fő verzió a kiképzés és a nem kívánt személyek eltávolítása a repülőgép fedélzetéről. 1996 – Ruanda. (További oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/twa800.htm>) 6000 civilt öltek meg az Amerika és Dél-Afrika által kiképzett és finanszírozott kormánycsapatok. Ezt az eseményt a nyugati média figyelmen kívül hagyta.

1996 – Kongó. Az Egyesült Államok Védelmi Minisztériuma titokban részt vett a Kongói Demokratikus Köztársaságban (KDK) folyó háborúban. Amerikai cégek is részt vettek Washington titkos hadműveletében a Kongói Demokratikus Köztársaságban, amelyek közül az egyik George HW Bush volt amerikai elnökhöz köthető. Gazdasági érdekeltségeik voltak a Kongói Demokratikus Köztársaság bányászati ágazatában. A titoktartás érdekében katonai magánszemélyeket használtak. Washington segített Ruandának és a kongói lázadónak Mobutu diktátor megdöntésében. Aztán az amerikaiak támogatták a lázadókat, akik háborút indítottak Laurent-Desire Kabila néhai elnök ellen, mert "1998-ban a Kabila-rezim elkezdte sújtani az amerikai bányavállalatok érdekeit". Amikor Kabila elnyerte más afrikai országok támogatását, az Egyesült Államok taktikát változtatott. Az Egyesült Államok különleges ügynökei Kabila ellenfeleiként kezdtek kiképezni – ruandaiak, ugandaiak és burundiak, valamint támogatóik – zimbabweiek és namíbiaiak.

1997 – Az amerikaiak sorozatos merényleteket hajtanak végre kubai szállodákban.

1998 – Szudán. Az amerikaiak rakétacsapással semmisítették meg egy gyógyszergyárat, és kijelentették, hogy az ideggázt termel. Mivel a gyár az ország gyógyszerjeinek 90%-át gyártotta, az amerikaiak pedig megtiltották a külföldről való behozatalt, a rakétatámadás természetesen több tízezer ember halálát okozta.

Egyszerűen nem volt mit kezelni

velük. 1998 – 4 napig tartó aktív bombázás Irak ellen, miután az ellenőrök jelentették, hogy Irak nem volt elég együttműködő.

1998 – Afganisztán. Támadás az iszlám fundamentalista csoportok által használt egykori CIA-kiképzőtáborok ellen.

1999 – Jugoszlávia. (További információ itt: <http://www.usinfo.ru/jugoslavijaindex.htm>) A szabályok megvetése ellenére

a nemzetközi jog, az ENSZ és a Biztonsági Tanács megkerülése miatt az amerikai erők 78 napos bombázási kampányt indítottak Jugoszlávia szuverén állama részéről. A Jugoszlávia elleni agresszió, amely "a humanitárius katasztrófa megelőzése" ürügyén történt, a második világháború óta a legnagyobb humanitárius katasztrófát okozta Európában. Több mint 32 000 harci bevetést, 21 000 tonnás bombát használtak, ami négyszerese a hirosimai atombombának. Több mint 2000 civil halt meg, 6000-en megsebesültek és megnyomorítottak, több mint egymillió hajléktalan, 2 millió pedig jövedelemforrás nélkül. A bombázás megbénította Jugoszlávia gyártási kapacitását és infrastruktúráját, ami a munkanélküliség 33%-os növekedéséhez vezetett, a lakosság 20%-a pedig a szegénységi küszöb alá került, ami 600 milliárd dolláros közvetlen gazdasági veszteséget okozott.

Jugoszlávia, akárcsak egész Európa, hosszú távú károkat szenvedett az ökológiai környezetben. A Ramsey Clark volt amerikai főügyész vezette jugoszlávai Nemzetközi Törvényszék által összegyűjtött bizonyítékok azt mutatják, hogy a CIA felfegyverzett és finanszírozott albán terrorista bandákat (a Koszovói Felszabadító Hadsereg, ULA) Jugoszláviában. A KLA harcosainak finanszírozása érdekében a CIA jól szervezett bűnözői struktúrát hozott létre az európai kábítószer-kereskedelem számára. Szerbia bombázása előtt a kormány átadta a NATO-nak Jugoszlávia térképét, amelyen megjelölték a nem bombázott tárgyakat, mivel az környezeti katasztrófát okozna. Az amerikaiak a maguk cinizmusával pont azokat a tárgyakat kezdték bombázni, amelyek a szerb térképen szerepeltek.

Például a pancsovai olajfinomítót 6-szor bombázták. Ennek következtében nagy mennyiségű mérgező foszféngáz, 1200 tonna vinil-klorid monomer, 3000 tonna nátrium-hidroxid, 800 tonna sósav, 2350 tonna folyékony ammónia és 8 tonna higany került a környezetbe. Mindez a földre szállt. A talaj megmérgeződött. A talajvíz, különösen Újvidék központjában, higanyt tartalmaz. A NATO uránbombái hatására elkezdődött az "öböl szindróma" nevű betegség, a gyerekek szörnyként születnek. A nyugati környezetvédők, különösen a Greenpeace teljesen hallgat az amerikai hadsereg szerbiai atrocitásairól.

2000 – Puccs Belgrádban. Az amerikaiak végül megdöntötték a gyűlölt Milosevicset.

2001 – Afganisztán megszállása. (Oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/afgan.htm>) Az amerikaiak tipikus programja: kínzás, betiltott fegyverek, civilek tömeges meggyilkolása, a közelgő földújjaépítés biztosítékai, szegényített urán felhasználása, és végül elszívták „Bin Ladennek a 2001. szeptember 11-i terrortámadásokban való részvételéről, ami egy kétes videón alapul, rossz hangjelzéssel, és egy teljesen más személy, mint bin Laden.

2001 – Az amerikaiak Macedónia után üldözik, hogy lássák a Koszovói Felszabadító Hadsereg albán terroristáit, akiket maguk az amerikaiak képeztek ki és fegyvereztek fel a szerbek elleni harcra.

2002 – Az amerikaiak csapatokat vezetnek be a Fülöp-szigetekre, mert félnek a polgári zavargásoktól.

2002 - 2004 - Venezuela. (További oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/2003venesuela.htm>) 2002-ben Amerika-barát államcsíny történt ott, és az ellenzék illegálisan megbuktatta a népszerű Hugo Chávez elnököt. Már másnap népfelkelés kezdődött az elnök támogatására, Chávez kimentették a börtönből, és visszatért posztjára. Most harc folyik az ellenzék között, amelyet az amerikaiak és a kormány támogat. Venezuela olajban gazdag. Ráadásul nem titok, hogy Hugo Chávez Fidel Castro kubai vezető legjobb barátja volt. Venezuela pedig azon kevés országok egyike, amely nyíltan bírálta az amerikai külpolitikát. Például 2004 áprilisában az országban lezajlott katonai puccs évfordulóján tartott nagygyűlésen elmondott beszédében Chavez azt mondta, hogy Washingtonban a hatalmat egy imperialista kormány ragadta meg, amely céljainak elérése érdekében

kész nők és gyerekek megölésére.

2003 - "Terrorellenes művelet" a Fülöp-szigeteken.

2003 – Irak. (További oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/iraq.htm>)

2003 – Libéria. (További oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/2003liberia.htm>)

2003 – Szíria. Ahogy az szenvedélyes rohamokban lenni szokott, az Egyesült Államok elkezdte pusztítani az áldozat országát (jelen esetben Irakot), de a környező országokat is. Június 24-én a Pentagon bejelentette, hogy elpusztíthatta Szaddám Huszeint vagy legidősebb fiát, Udayt. Az amerikai hadsereg vezetője szerint a Predator drón egy gyanús konvojt talált el. Mint kiderült, az egykori iraki rezsim képviselői utáni vadászat során az amerikai hadsereg Szíriában tevékenykedett. Egy amerikai katonai egység elismerte a szíriai határőrséggel való összecsapást. Ejtőernyősöket használtak. A levegőből borította a különleges erők repülőgépeinek és helikoptereinek leszállásait.

2003 – Puccs Grúziában. (További oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/2003gruzija.htm>) A grúz ellenzéknek közvetlen segítséget nyújtott az Egyesült Államok tbiliszi nagykövete, Richard Miles, ami azt jelenti, hogy ez a Fehér Ház beleegyezésével történt. Miles egyébként régóta hírhedt rezsim sírja: Hejdar Alijev hatalomra kerülésekor azerbajdzsáni nagykövet volt, bombázta és megdöntötte Slobodan Milosevicset, Bulgáriában volt, amikor a trónörökös, Simeon Saxe-Coburg Gotha, megnyerte a parlamenti választásokat. aki továbbra is a kormány élén maradt.

Az amerikaiak a politikai támogatás mellett anyagilag is támogatták az ellenzéket. Például a Soros Alapítvány 500 000 dollárt adományozott a Kmara ("Elég") radikális ellenzéki szervezetnek. Finanszírozott egy népszerű ellenzéki televíziót is, amely kulcsszerepet játszott a "rózsaszín forradalom" támogatásában, és állítólag anyagi támogatást nyújtott az utcai tiltakozásokért felelős ifjúsági szervezetnek.

Ráadásul a "Globe and Mail" szerint a Soros-szervezetek pénzén, a különböző városokból érkezett különbuszokon Tbiliszibe kötötték meg az ellenzéket, a parlament előtti tér közepén pedig egy hatalmas képernyőt állítottak fel Shevardnadze ellenfelei előtt. A dokumentum szerint Shevardnadze tbiliszi megdöntése előtt speciálisan tanulmányozták a jugoszláviai tömegtüntetések megszervezésének módszereit, amelyek Milosevics lemondásához vezettek. A Globe and Mail értesülései szerint Miheil Szaakasvili, Georgia állam elnöke, aki New Yorkban szerzett jogi diplomát, személyesen támogatja a Sorossal való meleg viszonyt. A grúz hadsereg által toborzott csecsen lázadók fizetésbónuszt kapnak Sorostól.

2004 – Haiti (További oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/2004gaiti.htm>) Haitin több hétig folytatódott a kormányellenes tüntetések. A felkelők elfoglalták Haiti fővárosát. Jean-Bertrand Aristide elnök elmenekült. A főváros, Port-au-Prince elleni támadást az Egyesült Államok kérésére elhalasztották. Amerika hadsereget állít fel.

2004 - Bővebben oroszul itt: <http://www.usinfo.ru/2004gvineja.htm>. Puccskísérlet Egyenlítői-Guineában, ahol megfelelő olajtartalékok vannak. Az MI6 brit hírszerző szolgálat, a CIA és a spanyol titkosszolgálatok 70 zsoldost próbáltak becsempészni az országba, akiknek helyi árulók támogatásával kellett megdönteni Theodore Nguem Mbasogo Obisango elnök rezsimjét. A zsoldosokat őrizetbe vették, és vezetőjük, Mark Thatcher (egyébként maga Margaret Thatcher fia!) az Egyesült Államokban keresett menedéket.

<http://www.usinfo.ru/2004ukraina.htm> 1) <http://www.usinfo.ru/2004ukraina2.htm> 2) <http://www.usinfo.ru/2004ukraina3.htm> 3) <http://www.usinfo.ru/2004ukraina4.htm> 4) <http://www.usinfo.ru/2004ukraina5.htm> 5) <http://www.usinfo.ru/2004ukraina6.htm> 6) <http://www.usinfo.ru/2004ukraina7.htm> 7) <http://www.usinfo.ru/c3.files/2004ukraina8.htm> 8) <http://www.usinfo.ru/c3.files/2004ukraina9.htm> 9) <http://www.usinfo.ru/c3.files/2004ukraina10.htm> 10) <http://www.usinfo.ru/c3.files/2004ukraina11.htm> 11)

2008 - orosz-grúz háború. (További oroszul itt: http://politica100.narod.ru/12_2.html)

2011 – Tunisz.

2011 – Egyiptom.

2011 – Líbia. A NATO légicsapásai az egykor virágzó országot visszasodorták a középkorba, és ami még rosszabb, polgárháborúba sodorták. A Nyugat katonai erőt alkalmazott egy engedelmes, de népszerűtlen rezsim létrehozására, amely képtelen volt megbirkózni az országot darabokra tépő, megrögzött vallási és törzsi viszályokkal. A líbiai olaj és gáz volt a NATO katonai beavatkozásának fő célpontja annak a nemes célnak a jegyében, hogy a hétköznapi líbiaiakat felszabadítsák Kadhafi ezredes diktatúrája alól (további információ itt : <http://www.vlastnihlavou.cz/libye/>)

2011 – Arab tavasz.

2011- jelen. Szíria (tovább itt: [Szíria](http://www.vlastnihlavou.cz/) , www.vlastnihlavou.cz/ <http://www.jinezpravy.blogspot.cz/search/label/syrie-pravda-o-syrii-syrska-opozice/>)

Harc gyakorlatilag soha nem zajlott az USA-ban. Szinte még soha senki nem támadta meg Amerikát. A híres Pearl Harbor (Hawaii), amelyet a japánok szálltak meg a második világháború alatt, egy megszállt terület volt, amelyet az amerikaiak is pusztítottak nem sokkal ezelőtt. Az egyetlen másik ország támadása az Egyesült Államok ellen a 18. század végén Nagy-Britanniában lezajlott függetlenségi háború és az 1814-es Washington elleni brit támadás volt. Azóta minden terror az Egyesült Államokból származik, és soha nem büntették meg.